

15. aastakäik

Fr. B. Krentzwaldi nim.
Eesti NSV Riiklik
Reumatoloog

2013

Aktsi nummer 15 top.

Meie Mats

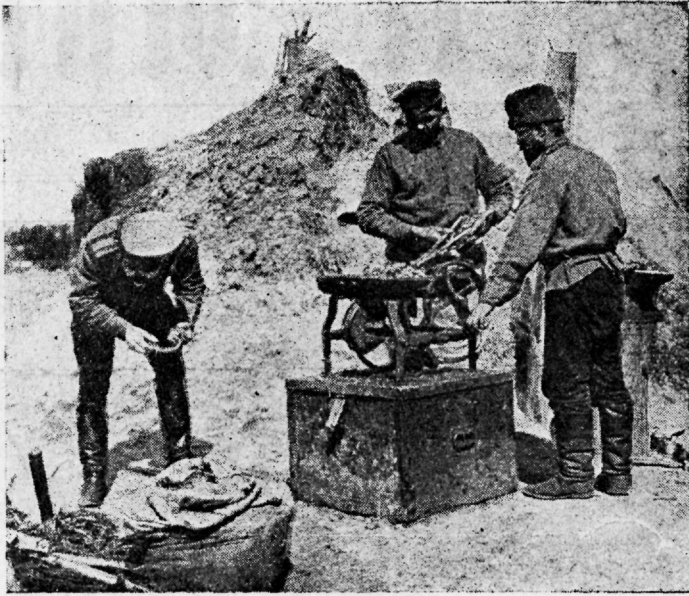
Nr. 117.

Laupäeval, 12. (25.) novembril, 1916.

Nr. 117.

Peale meelähingut.

Sõjawälja sepatoda.

Proua Leeni lahutus.

Wald G. Seeligeri lõbus roman. (Järg 16.)

Tillo-onu oli kohe tulnult nõus. Niisugune koobas oma pimedate urgastega ja kätitudega, see oli, mida ta just soovis. Dõruja arwas, et ainult veel Hermannit koopas käidawat. See seiswat lähemal — just walfali juures.

Ja seda nad siis tegidki. Tunnise sõidu järele wiibisid nad ju Rübelandi lubjashõlkonnas. Igal pool suitsetid suure abjud ja leset suitu kerles wahutaw Bode jõgi.

Hermannikoopa amause ees ootas juba suurem salt uudishimulisi. See rikkus onu tuju ära — temal polnud lusti iga Hiitsu ja Antsu seltsis maa all ringi rännata. Aga polnud parata, sest tema pruut leidis just selle asjaloo lõbusa olewat.

Üsna pahajels sai Tillo-onu weel — nähes, et koobas elektriga walgustatud oli. Tema oli seda enesele palju romantilisemalt bengalitule paistel ette kujutanud.

Kuid Fritzul oli haruldane hea tuju. Wõi siis Helene kihlas enda juba onuga. Müüid ei wõinud surimuri enam laua tulemata jääda. Nord pigistas proua Detleffen ühes kiffas kohas ta lätt. Aga Fritz ei pilgutanud filmigi, eht küll ta tundis, kudas Helene onu kartis. Sest ta läsi wari-les ja oli väga palaw.

Ta oli ifegi nii lahle, et wagunis oma koha onule andis. Sest proua Detleffen oli meelega Tillo-onu wastas istet wõtnud. Dnneks jõidid nad läbi tunnelite alles siis, kui tuled wagunites juba põlesid.

Kui nad wiimaks Gurtenechti sanatoriumi jõudsid, awaldas proua nii suurt wästmuse tundemärkisi, et kohe oma tuppä läts ja sealt enam wälja ei tulnudki. Ka Fritz läts woodi, ta oli wõemu külluses enese pisut winti wõtnud.

Dõruja aga teatas doktor Nörenbergile, et Fritz Semmelhach ennast Brockenil väga wiisatalt üles pidanud.

Ja Fritz kannatas ning ootas.

Proua Detleffen oli tale nagu õhl. Kõik tema pilgud, olid need missugused tahes, libisid tema pealt waha nagu wesi õlitatud lõuendi pealt. Siplema pidi ta tuni rauges! Wahaajal kõneles ta kohtundunit Schünfiga ja lastis lahutuseasja tagasi wõtta.

Wuidu mängis ta Gottlieb Tõlega, kes tale fruu oli, ja õrujaga, kes weel kulda lootis, omas kongis kaarta.

Proua Detleffenist hoidis ta meelega eemale. Waadaku, kudas Tillo-onuga walmis sai. Kuid uft ei pannud ta mitte kinni.

Ega proua Detleffen ei saanud oma peigmehega mitte walmis. Juba kolme päewa pärast oli ta seisuford õige kirju.

Siis koputati ühel õöl kell 10 õhtul Fritzü akna pihta. Keegi tume, riietesse mäsitud kogu kütitas pöõstastes.

„Tee lahti, Fritz!“ sofstas ta.

„On juba lahti!“ hüüdis Fritz ja tõmbas waiba lõua alla.

Keegi kobas tuppä — see oli proua Detleffen.

„Fritz, aita mind!“ hüüdis ta ja langes laua peale kummuli. „Ma ei suuda ennast Tillo-onu eest enam warjata.“

Ja kui Fritz, proua Detleffenit, kes tal kätte wabel oli, lähemalt waatas — waata, siis oli see Helene! Aga imestust ei tunnud ta selle üle sugugi.

„Ras näed nüüd, sina hullalainud naine!“ ütles Fritz õudset ja pigistas teda. „Müüid on sul mees ja peigmees weel ka!“

„Siis aita mind ometi!“ palus Helene ahastades. „Miina ei oska enam midagi peale hakata.“

Seda ei osanud Fritzki. Sest enne kui midagi ette wõis wõtta, pidi Helene pihtima.

„Cilli andis mulle seda nõu!“ õhtas ta, woodi ääre peale istudes ja läsi kolku surudes. „Eft-otfa oli mul suur hirm. Aga kui nägin, kui hästi kõit läts, sain julgemaks.“

„Aga mis otstarbel?“

„Mul oli sinu järele väga suur igatfus!“ tunnistas Helene ja peitis oma õõguwa näo tema rinnale. „Ja pärast, kui see juba hilja oli, tundsin ma sinu ees suurt häbi!“

„On sel inimesel sõnad!“ hüüdis Fritz ja pigistas teda nii tõwaste, et Helenel peaeegu hing kinni jäi.

„Ole ometi mõistlik!“ õigas ta. „Mis peab nüüd saama? Kui Tillo teada saab, et see mina olen, tuleb plahwatus!“

„Kuulen küll!“ wastas Fritz ja tõmbas otfaesse kimpisu.

„Enne tarwis magada. Pane uks riivi ja aten kinni.“

„Mis sa mõtled!“ hüüdis Helene pahajelt. „Kell 11 pandakse majants kinni ja kui ma hiljem tulen ning kõlistama pean—“

„Kulub taewas sisse!“ ütles Fritz hauahäälel. „Aga homme tuleb sa wististe warem.“

„Oh, ma kardan hirmsaste!“ sofstas Helene, andis tale suud ja jooksis õue.

Fritz nägi kinnisilmil, kudas meteorid ja tulekuulid läbi taewalaotuse lendasi. Kuid tale ei tulnud uneski midagi meelde. Hommikul oli ta niisama loil.

Kudas wõis ta Tillole idt teatada? See oli lihtsalt wõimata. Ja ometi oli tarwis pääseteed otsida! Kõige pealt sanatoriumist wälja. Helene pidi kufagilt tungiwa telegrammi saama. Seda wõis Cilli anda. Kitiine surma-juhtumine perekonnas, nii et kohe pidi reitima. Ja siis suri proua Detleffen sellesefamasse haigusesse külgehaakamise tagajärjel. Tillo-onu matuseid ei sallinud. Mis siis weel oma armsa pruudi matustest rääkida. Wististe ei jõitnud ta matusele.

Fritz hüppas wõemu ja wallatuse pärast. Nii see läts. Ja siis pistis ta ise lihtsalt putku. Tillo-onu wõis üffi leinata ja armsast Jamaika rommist troosti õtsida. Ja siis, nii wiisi, kaswas kõige selle loo peale rohi.

Õhtul, kui Helene tuli, tahtis ta temaga kõit läbi rääkida. Küll ta juba nõus oli, teist teed ei õlnud.

Kuid asi läts paratu hoopis teistiti.

Fritz ootas Helenet juba kell 9 õhtul. Palawikuliselt. Wiimats tuli ta, lai mantel seljas. Fritz ootas teda lahstisel kätel. Ja seeford mitte ilma tagajärgedeta.

Siis wõttis ta tule üles, et Helenet paremine imestada.

„Kustuta tuli ära!“ hüüdis Helene ahastades.

Ja Fritz kuulis filmapilt õbna. Müüid istufid nad

palawalt üksteist kallistades, woodi äärel ja pidasid aru, mis teha, et Tillo-onu midagi teada ei saaks. Wahete-wahel juudlesid nad üksteist, nagu oletsid nad aasta otsa nälginud, kuna waewalt seda tats kuud oligi.

„See on onu!“ hüüdis korraga Helene, kui wäljas rased sammud kajastid.

Fritz wistas Helenele ruttu suure sulewaiba peale.

Ja tuleja oli tõeste Tillo-onu. Ta õhtas pisut, kui loputas, ja Fritz lastis ta lohe sisse, wõttis tule üles ja andis tale südamlisult läti.

„Kas oled minu pruuti näinud?“ küsis Tillo.

„Ei!“ waletas Fritz ja heitis ruttu pilgu woodisse.

Uga seda oli Tillo-onu ta juba tähele pannud, ja kui ta isäralikult kuhjas seiswat waipa filmitse, nägi ta sealt alt musta naisterahwa kinga wälja paistwat.

Tillo-onu filmad lätsid filmanähes suuremaks ja hülgawamaks. Ka Fritz sai nüüd tähepanelituls, kuid ei laotanud tasakaalu. Ta pani sõrme tähendusrikkalt suu peale ja waat s onule otsa. See mõdistis filmapilt, mis see tähendas ja naeratas.

„Mathilde!“ sofstas Fritz tale kõrwa.

„Pagana poisj!“ wastas onu tafa. „Kuid ära ja teda õnnetuks tee. Et sel nii wälised jalad on, seda ei oleks ma ta iial uskunud!“

Siis jurus Frits ta uhtest wälja; uks läts kinni ja Fritz hingas kergemine. Hädaoht oli kõrwale juhitud.

„Pagana nali!“ hüüdis ta ja kuirwatas higi. „Uusun, süda jäi hirnu pärast feisma!“

„Häbene!“ hüüdis Helene ja tuli waiba alt wälja.

„Saabad waese tüdrukü niifuguse paha tahtluse alla.“

„Uga mulle ei tulnud ju suure rutuga midagi paremat meelde!“ wabandas Fritz. „Homme lüistkan Tillole midagi muud jälle ette!“

Kuid seda ei olnudki enam waja. Sest Tillo-onule juhatus Mathilde wastu, kui onu parajaste suitsetamisetuppa tahtis minna. Nagu sammas jäi ta feisma. Ei tõusnud ta südamesse ta kurja tahtlusi, ainult uudishimuliseks sai ta ja tahtis teada saada, kelle king see oli, mis Fritzu woodist wälja paistis. Lemal kui onul oli õigus seda teada saada!

Ja ta hiilis lähemale, murule astudes, et kruus ei krudiseks. Õnnelikult jõudis ta pawiljongi wälisesse eesttuppa ja kuulis tafa kõnelõminat. Seal oli ta waateaut. Paraku oli see teest kinni topitud. Uga wäike walgusejuga juhatas teed. Ja ta waatas otjeteed läbi wõtmeaugu.

Ta nägi Fritzu õhe naisterahwa seltsis, teda ta hästi ei näinud, woodi ääre peal istuwat. Käsi oli tal seltsilise piha ümber ja ta kõneles ja kõneles tafaesi. Tillo-onu ei kuulnud midagi ja pani kõrwa uhtse külge. Siin kajas üks nimi. Ja Tillo kuulas. Hurwitaw oli jedawõisi kuulatada.

„Ei jää midagi üle, armas Leeni,“ ütles Fritz tungiwalt. „Meie peame lõpuni petma. Muudu lähed onu kõige oma rahaga.“

Tillo-onu waatas jälle läbi wõtmeaugu ja nägi nüüd selgeste, et naisterahwas tema pruut oli. Seal ta sõbrustas tema wennapõjaga! Kas wõis weel suuremat häbematusi olla! Juba kõrd oli Fritz tale ette põrganud. Wihafelt nohises onu ja tõstis käed wihafelt uhtse poole üles. Siis põrutas ta selle pihta ja liisus kõige oma raste kehaga sinna peale.

„Mis seal on?“ küsis Fritz seest.

„Üks lahti, nadikael!“ ähtis onu. Wihä lammatas ta hääle. „Niifugune wilets nadikael! Sinu juures on minu pruut!“

„On!“ wastas Fritz ja lastis õlad maha wajuda nagu tabatud kurjategija.

Siis awas ta uhtse.

Nagu wihane kull tormas Tillo-onu tuppa, nagu finine-punane. Ja tormas lohe pruudi ette, temalt aru pärida tahtes.

„Tere õhtust, armas onu!“ ütles Helene lihtsalt. „Ma usun, meie peame kihlused tähjaks tunnistama.“

Tillo-onu põrkas tagasi, nagu oleks ta tontu näinud. Sing jäi tal kinni. Rahe kõega lahmas ta kõri juurde ja liisus krae lahti.

Profhektori roo eestlased.
Õõit sõja algusest saadit sõjawäljal.

„Kui teda nüüd rabandus tabab, on kõil korras!“ mõtles Fritz.

Kuid seda meelehead onu temale ei teinud. Seks oli tal liig raudne terwis.

„Teie petjad!“ ägas ta wahutades. „Niifugused alatud petjad. Ma jätan teid pärandusest ilma — igaweste!“

Siis wajas ta tooli peale ja lahwtas ajajookul walgemaks.

Fritz ja Helene seifid sealjuures ja ei ektitanud teda, kuni ta pisut toibus.

„Kas ei ole ma sulle seda alati ütelnud, et see minu naine on?“ julges Fritz end kaitsta.

„Sina oled weel saatanlikum kui Helene!“ algas onu imestamisewäärt rahulikult ja tõusis üles. „Sest sina muidugi olid kõige selle asja algataja!“

„Noh, onu!“ ütles Fritz ja lahjus naljatada. „Sa ostad ju ometi naljast aru saada!“

„Naljast saan ma aru! ütles Tillo-onu jääselt. „Uga mitte põhjatunast nurjatusest. Mina olen teiega walmis — aamen!“

Ja wankudes lahkus ta.

„Onu!“ hüüdis Helene ja tahtis teda saata.

„Jää, kus oled!“ hüüdis onu sõgawalt haawatud, wistas kõega ja lõi uhtse oma taga kinni.

„Mis nüüd?“ arwas Fritz tahwatult.

„Sina küsid weel? wastas Helene ja kallistas teda. „Homme reifime koju — sina ennelõunat, mina pealelõunat, ja Kalberstadtis saame kottu.“

„Ja siis?“

„Lähed sina jälle kontorisse ja mina keedan! Punkt!“ otsustas Helene. „Ja onu Tillo miljonitest ei räägita enam!“

Sellega oli Fritz rahul ja nad suudlesid üksteist poole õõni. Helene pidi tüdrukü üles tõlistama, kui koju läts.

Kuid sellest ta nüüd enam ei küsinud.

Temast oli jälle proua Helene Semmelhaet saanud.

Tillo-onu aga istus sel ajal aurawa teemasina ees, tats pudelit Jamaica rommi kõrwal.

See troost oli tale ta õnnetuses — Sumalale tänu — weel jäänud!

XX.

Magdeburis olid nad õõd. Kui Helene hommikul peegli ees seifis, lahmas ta lohitud oma kuldjuuste külge.

„See ei lähe siiski!“ hüüdis ta. „Peau nad jälle pruuniks wärwima.“

Fritz protesteeris ägedalt, kuid see ei aidanud.

„Theella-tädi arwab, et loll olen, kui nii sinna jõuan!“ wastas Helene peaaegu ägedalt. „Ja siis weel teised inimesed!“

„Mis sellest!“ naeris Fritz. „Mina loll, sina loll: see passib ju üllhästi kokku!“

Nad mõisid alles järgmise rongiga sõita. Fritz kandis pakkide eest hoolt, Helene läks frifröri juurde. Waksali tulles olid ta juuksed jälle pruunid.

„Ei kesta kaua, ja loodusewärw tuleb jälle nähtawale,“ wabandas ta ennast.

„Monoh,“ urises Fritz. „Nii ei meeldi ja mulle mitte sugugi!“

„Pead sellega leppima!“ ohkas Helene ja astus tühja wagunisse.

Kui rong minema läks, olid nad ikka weel üksi. Fritz istus teisesse nurgas.

„Dled ja pahane?“ küsis Helene naeratahes.

„Ala mis!“ hüüdis Fritz ja andis tale suud. „Sel ei oleks mõtet?“

Oli see aga lõbus sõit!

Ohtu eel seisid nad Thekla-tädi ukse ees. Helene kõlitas. Südruk awas ja kijatas illatuse pärast. Aga kui Fritz Helenele tahtis järele tulla, löödi tal üks nina eest timmi.

„Veeni!“ kipunud Thekla-tädi ja kaelustas teda tormiliskult. „Veeni, kudas on lood teatriga?“

„Uksas!“ wastas Helene ja tähendas ukse peale. „Wäljas seisab Fritz.“

Thekla-tädi põlmed lödijesid ehmatuse pärast, kuid see oli rõõmsa ehmatuse. Fritz lasti tuppa ja teretati, kuigi wormiliskumalt.

„Ja aga!“ kogeles tädi uimastelt. „Kus saite üksteisega kokku?“

„Dusterodes!“ tunnistas Helene awaliskult.

Ja siis algas jutustamine, nii et tädi wahel nuttis, wahel naeris. Sest tal oli hea meel, et Tillo-onut oli petetud. Ja kui Helene enam ei jõudnud, jutustas Fritz edasi, kuid weel palju mahedamalt kui ta naine. (Lõpp tuleb.)

Kadunud poeg.

Elisbeth Borcharti roman.

„Buchenaus!“

Rong peatas. Ühest teisestast wagunist astus ükfil reijaja wälja. Seljamaal filmapilgul kõlas wile — ja — rong liikus jälle edasi.

Buchenaus oli wäike jaam, õigemine ainult peatuskoht töölistele, kes hommikutel läbedalt linnast Buchenaus wabrikusse, ja õhtutel jälle linna tagasi sõitsiwad.

Jaamailem uuris wõerast reisirat terawa pilguga, kuna see sellest wäljagi ei teinud.

Tema käit oli kindel ja kehaseis sirge. Kõik ta liigutused tunnistasid suurt jõudu. Kuid temas wõis midagi wõerast, wäljamaalisku näha.

Nüüd seis ta wäljas ja uuris huwitusega ümbruskonda.

Õfekohe jaamast läks kirsiuudega istutatud maantee; mõlemilpool maanteed olid heinamaad ja põllud, kuna laugemal, puude tagant, mustad wabrikufornad paistsid.

Reed näitafid temale teed, kuhu ta minema pidi.

Nii siis, edasi!

Charles Williams läks täna oma uuele elule wastu; ühe New-Yorgi firma käful, kus ta esimese inseneri ametis olnud, oli ta Europasse sõitnud, et Saksamaa wabrikutega ligemalt tutwust teha. Firma toimetufel sai ta kaubanduniku Helmbrechji wabrikus üleminseneri koha.

Wabriku omanik, kaubandunik Karl Helmbrecht, oli pooleti pime, ja sellepärast ei saanud ta ise oma wabrikut juhatada. Tema endine kaastöötaja ja direktor oli hiljuti ära furnud ja nüüd puudus wabrikus walitsew käsi. Siilgawate soowituskirjade tagajärjel oli Helmbrechji walik Williamsi peale langenud. Rahels aastaks oli Williams kohustatud wabrikus töötama ja siis pidi ta jälle Amerikasse tagasi minema. Seal oli ta üks lugupeetud inseneridest olnud. Ja — ta wõis omale ütelda, et ta juba kaugemale jõudnud oli oma kolmekümne nelja aastaga.

Raske õhtamine tõusis tema rinnust.

Kui tal see nüüd torda läheks? Kas see lunastaks tema süüdi, süüdi — ja kui see ka —?

Siin jäid ta mõtted peatama. Ta kuiwatas omal higi otfaeest ära. Selle otfaeise peal wõis juba siigawaid kortsusi näha, mis raskest eluwõilusest tunnustust andsid . . .

Kirsiuuestee läks laiale maanteele wälja, mille ühel pool ääres rida puhtaid, kenast majakesi asus, kus Buchenaus wabrikutõulised elasid, kuna aga teiselpool juur aed, kõrge müüriaga ümberpiiratud, oli.

Williams keeras pahemat kätt ja sammus mööda teerada, kistast müüri äärt edasi. Wiimaks filmas ta müüri sees üht wäikest wärawakest, mida nähtawaste wist kaua ei olnud tarwitatud, sest alles mitme tugewa tõute järele läks see lahti.

Williams tegi paar samm — pikkamisi — wäga pikkamisi. Ta tundis, nagu oleks miski wägi tema jalgast tagasi hoidnud — tema pill läks raudsels — hingamine oli raske.

Ta astus ühte kõrwalist teed mööda edasi. See tee wiis teda, ilma et ta tahtnud oleks, sinna aiajaosse, mis puu- ja aiawilja jaoks tarwitada oli.

Ra siin ilustas rida kirsiuude aeda.

Seal — midagi isäärakliku — walget kirsiuude otste wahel. Nagu nõia wägi tõmmas Williamsi pilgu sinna poole. Misjagme kena küll! Naeratus lendas üle tema tõhise näo.

See oli üks kena olewus, pikkade kuldsete patfidega ja tumedate naeratawate filmadega. Ta istus ühe tugewa puu otja peal, kuna ta jalad wiimase redeli pulga peale toetasid, mis puu najal seisis. Williamsi filmad wiibisid kui seotud selle pildi peal.

Kas see neiu tema tulekut märkas? Wist küll, sest misjaguse ehmatuse ja kartusega tõmmati walge kleit äkki loomale!

Ruttu lasti Williams oma pilgu maha ja tegi, nagu ei oleks ta midagi näinud. Kiirelt sammus ta edasi. Aga waewalt sai ta puust mööda, kui tale midagi wastu kõrwa lendas. Ta jäi seisma, kumardas — ja jälle lendas naeratus üle ta näo — käes hoidis ta punast kirsimarja. Tuffatus käis ta kehast läbi, nagu oleks ta tagasi tahtnud pöörata, aga ta sammus siiski edasi. Südamesse oli tal päiteise paiste lmunud, tumedad pilwed olid kõik kadunud!

„Unistaja!“

Ta ütles seda kõwaste ja noomides omale; aga tuul piüüdis sõnad kinni ja kandis nad edasi.

Kui herra Williams juba kadunud oli, ronis ta neiu-kene puu otjast maha. Nüüd oli ta all ja hoidis oma küllgefi naeru pärast kinni.

„Hästi trehwasin — hahaha — toredaste! Aga see oli trahw wõera majasse siise tungimise eest, kõrgeste austatud herra.“

Ja jälle kõlas naer. Korraga wakis ta — naerataw nagu läks tõhiseks. Siiski kole, et üks wõeras teda nii pidi nägema. Noor neiu — see ta ka oli oma seitsmeteiskümne aastaga — ei näe mitte hea meelega, et teda kui poisfi puu otjast ronimas nähtakse. Kes see wõeras küll wõis olla? Ja mis otfis ta siit aiaist?

Nagu näha, tuli ta otsekohe waksalist, sest ta kandis reifutorwi ja mantelt käe otjas. Aga wõerad lähewad ju maanteed mööda, mis wabrikusse ja mõisa due wälja wiib. Ja keegi wõeras ei tunne seda teed!

Aga — pea! See on wist uus insener, keda isa nende päewade sees ootas tulema?

See pidi amerikkane olema ja see wõeras oli päris amerikkase laadi mees! — Ja muidugi, see ta on!

Inge plaksutas heameele pärast käsa selle leiduse üle. Aga kas ta teda nägi puu otjast?

Lollus küsida, muidugi nägi, ei tahtnud ainult wälja teha. Inge paleid wärwisid endid punaks. Aga — ta tahtsub ta mitte wälja teha ja kõik tagasi ajada — selle kirsiuude loo. —

See mõte rahustas teda niipalju, et kõik endine julgus jälle tagasi tuli. Kleiti kokkuhoides pistis ta jooksma. Korraga kargasid kaks suurt jahikoera tale pöfepastikust wastu. Nad olid oma lastijannat eemalt juba näinud ja nüüd hüüpasid tale haukudes lähemale. Inge klitas koerast ja siis hakkas metsik jooksmine! Üle kiwide ja mätaste, nii et patfid lendasid! Ja mõlemad koerad haukudes järele!

Nüüd — ühe hüppega üle peen-
ra, — misfugune lõbu!
Korraga hakkasid koerad wiha-
felt urisema.

"Sektor — Nero!"

Inge hoidis koeri kaelatetist kinni
ja pidas neid tagasi.

"Tasa, Sektor, Nero — mis teil
meeles on?"

Inge seisis, punane kui wäht,
sellel sama mehe ees, keda ta juba wa-
remalt kirjalleel näinud.

Kui kole, nüüd nägi ta ka, kui
ma jooksin, — tõeste, ta peab mind
küll hirmus lapsikuts!

"Laste aga koerad rahuliste lahti,
armuline preili," kõlas korraga wõera
sitgaw hää.

Nüüd tõstis neiu imestades pead.

"Kuidas? Lahti lastma pidi ta
nad. Selleks, et nad teie peale jook-
seksid? — Minge parem ruttu majas-
se, et ma nad ära wiia saaksin."

Wõeras aga astus lähemale ja
pani oma käe urisewa Sektori pea
peale.

"Sumala pärast!" karjatas Inge.

"Urge kartke. Ta ei tee mulle
midagi. — Tasa, Sektor — tasa!" rääkis ta edasi, koera sili-
tades, ja — Inge imestas ilka rohkem — Sektor nühtis
ennast wastu wõerast ja ei urisenud enam.

"Nüüd sinu juure, Nero," — sellega oli teesama lugu,
— palun, tahate nüüd lahti lasta?" küsis Williams Inge
käest.

Inge kuulis sedamaid, karjatas aga, kui koerad jälle
wõera peale hüppasid. Paar sõbralikku sõna aga selle poolt
sundisid nad rahule jääma.

Inge pani käed risti.

"Kuidas see teil ometegi wõimalik oli?" küsis ta,
"Sektor ja Nero on muidu wõeraste wastu väga tigejad."

Nende sõnade juures waatas ta esimest korda täieste
tema poole üles. Aga kohe punastas ta ja lõi segaselt
oma pilgu maha.

"See on ju väga lihtne, armuline preili," wastas
Williams.

"Koerad tunnewad sõpra minus, sest et ma neid väga
armastan."

"Mina ka," wastas Inge tasa ja kartlikult.

Mõlemad waitisid.

"Lubage, armuline preili, et ma ennast teile nüüd esi-
telen: Charles Williams, uus insihener Buchenau wabrikus."

"Ah, siis oli mul õigus!"

"Õigus? Mis asjas?"

"Ma mõtlesin kohe, — teie nägite nii ameriklase moodi
välja."

Williams naeris.

"Mäen ma tõeste nõnda välja? — Aga kuidas teie selle
peale tulite, et ma uus insihener Amerikast olen?"

"Noh, isa ootas ju teda nende päewade sees tulema."

"Jsa? Kes on siis teie isa, kui ma küsida tohin?"

"Herra Helmbrecht, wabriku omanik."

"Kuidas? Herra Helmbrecht? Wõimata."

"Miks imestate te selle üle. Kas herra Helmbrechil ei
wõi tiitart olla?"

"Muidugi — muidugi — ma — ma mõtlesin esiteks —"

"Mis te mõtlesite?"

"Et herra Helmbrechil ei ole lapsi."

"Kui naljatas" — naeris Inge. — "Aga kas teie isa juures
juba

"Sealt ma praegu tulengi."

"Teie räägite hästi meie keelt," tähendas Inge.

"See keel on minu armsam keel."

"Seal on wist hirmus huwitaw, Amerikas?"

"Muidugi, hirmus huwitaw" — kostis wastus.

Monastõrshiska piirkonnas wõetud wangid.

"Aga, ütlege mulle, kas seal ka nii ilus kewade on, kui
siin, ja nii toredad puud ja lilled?"

"Kewade on seal niisama tena kui siin, ainult" — tema
pilgus paistis kelmus — "ei ole seal niisugusi isearalikka
putukaid puude otjas."

Ilma et midagi wastanud oleks, sammus Inge, koerte
kaelatetidest kinni hoides, temast mööda. Ameriklase wastus
wihastas teda.

Williams kergitas aupakklikult mütsi. Sea meelega oleks
ta sellele kenale lapsele mõne hea sõna ütelnud, sest haa-
wata ta teda ju ei tahtnud. Aga ta läks nii ruttu ära.
Nii sammus ta siis üksi wabrikuhoowi poole. Seal pidi
tema elukorter, herra Helmbrechi kirjelduse järele, olema.
Warsti unustas ta juba selle wäitke juhtumise aias ära,
kuna teised mõtted tema pähe tulid. Need mõtted keerlesid
wõeruskäigu ümber wabriku omaniku juures.

Kui ta tupp astus — ja waewalt ja murest juba halliks
läinud meest nägi leentoolil istuwat — käis wärin tema kehast
läbi. Ja need kustunud filmad, mis teda, wõerast ei näi-
nud, käed, mis tema omadest kinni püüdiswad hakata, olid
ta südame purustanud.

Seal oli Helmbrecht rääkima hakanud, ja just kui koo-
rem langes ta südame pealt ära.

Tema hää ei annud midagi tema teha ja hingelistest
kannatusdest wälja; see oli tugew ja hea metallilise kõlaga.
Siis ei olnud mitte kõik tema jõud kustunud weel. See
teadmine, et ta weel midagi teha wõis siin ilma peal, oli,
mis Williamsi karmi saatusega ära lepitask.

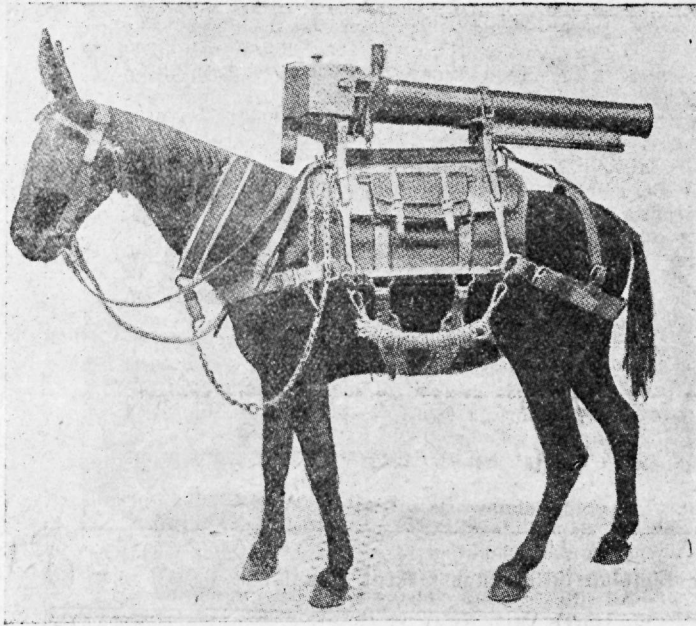
Kuigi Helmbrecht sõnadega ei kaebanud, sai Williams
siiski aru, misfuguses korras ta wabriku pidi leidma; ta sai
aru, et siin head abi tarwis oli.

"Ma tahan jõudu mööda teile abiks olla ja teie kogu-
seid täita," — oli ta wastanud ja Helmbrechi kätt surunud.

"Ma panen kõik oma lootuse teie sõnade ja teie peale.
Riibedaste on tarwis, et keegi kindla korra sisse seaks. Sest
saadik kui mu direktor surunud on, olen ma igasuguse toe
kaotanud, ja kõik lähed seal nii segamine. Kasfuge, kas te
saate jälle kõik korda seada."

Kohe, peale mõne küsimuse weel, oli ta oma abikaasat
palunud oma juurde kutsuda ja tale uut abi tutwustanud.
Proua Helmbrecht tuli tale suure lahusega wastu. Ta
wõis umbes neljakümne aastane olla, Williamsi otsuse järele.
Restmise kaswuga ja wäga sirge oli ta. Wäitfed hallid
filmad särasid südameheadusest.

Mr. Williams sai wäga hästi aru, et Helmbrechi näo-
jooned naife juuresoleku ajal selgemaks läksid, et kortjud

Italia väerinnal. Sobueesjel kuulpildujaga.

tema otsaeesifelt lahtusid ja hää selgemalt kõlas kui ta temaga rääkis.

„Minu Elisabeth.“

Nii oli Helmbrecht oma abikaasat tale tutvustanud, ja tal oli niisugune tundmus olnud, et see naine oma mehele heaks toeks on.

Warsti seisis mr. Williams maja ees, mis tale korteriks pidi olema.

„Sumal õnnistagu sinu siseminemist.“

Ta tundis, kui oleks keegi tasase häälega need sõnad tale sofsistanud.

Juba tahtis ta uksest sisse minna, kui ta oma taga, müüri ääres põeastes, tasasti sahinat kuulis. Ta jäi seisma.

Mis see oli? Tal tuli ette, kui oleks need kartlikud inimese sammud olnud, kes teda taga luuras, ja teda waritses! Aga misjaoks? Mis oli ta siin kellegile paha teinud, tema, wõeras!

Wõi oli ta eht efsinud? Oli see eht puuleht olnud, mis sahises wõi tuul? Helmbrecht istus peale inseneri äraminekut jälle üksi omas toas. Pea oli ta käe peale toetanud, ja tema eluta filmad waatasid kaugele tühjusesse. Tema mõt- ted aga olid uue inseneri juures. Kas ta tema tulekust enne wõis loota?

Kaubandunil ei olnud mitte nende seast, kes ruttu oma usaldust teistele kingivad. Kuid, kui ameeriklane tema was- tas istus, kõigi tema küsimiste peale nii selgelt ja wabalt wastas, siis oli, kui oleks üks käsi teda siltanud ja Inge armas hääle temale sofsistanud: „Kõik lähed hästi, ifate, ole rahul.“ — Ja imelik rahu tundmus tuli tema peale.

Helmbrecht oli ameeriklast palunud lõunasöögile tulla. Mr. Williams oli tänuga tema kutse wastu wõtnud.

Raua ei olnud kaubanduniku tuju nii hea olnud; ta rääkis palju ja huwitusega. Sellepärast ei pannud ta tähele, et Inge nii waike oli. Tema liikas ameeriklase piilibed, kõike jälle heaks teha, tagasi. Ta ei wõinud ju seda „ise- äralikku putukat“ nii ruttu unustada.

„Sirmus inimene.“

Kas mr. Williams teadis, misjused meelitawad mõt- ted tema kohta selles peatehes keerlesid? Temaft seda aru küll ei wõinud saada. Ta pidas ennast osawalt ülewal ja tema tooni järele wõis otsustada, et ta Ameerikas hea selts- tonnaga oli läbi läinud.

II.

Mitu nädalat oli mööda läinud.

Mr. Williams täitis oma raksteid kohuseid wäsi- matusega ja kannatusega. Aga tema plaantbele tulid niisugused rakstused ette, mille peale ta mitte ei olnud walmistatud.

Chmatusega pidi ta nägema, et ta efiteks muud midagi ei saanud teha, kui oma ifitu wastu tea- tawat aupakkumist ja wiisakust wõita. Loon, mis wabriku tööliste kestel walitses, oli äraseletamata.

Sgal pool sai uus insener wasturääkimisi kuulda. Tema seabusid ja käsud olid kui tuulde wiisatud; nende üle naerdi, kui mitte tuju ei olnud nende järele läta.

Iga teine oleks ammugi juba niisuguse koha pealt lahtunud. Williams aga seifis paigal kui tugev puu, mis tormi ei kardab. Ta pigistas ham- bad tokku ja pani käed rufilasse wiha pärast:

„Ja ma saadan selle fiiski lorda — ma pean!“
See raudne tahtmine seifis tema näo peal kirjutatud.

Kord tekkis wabrikus suur rahutus. Mr. Wil- liams oli mõnebele, kes tema käskusi ei tahtnud täita, joolsupassi annud. Tööliised ei olnud aga sellega rahul ja läksid wabrikuomanikule kaebama. „Kõik peawad üleminijeneri käskusi täitma,“ oli herra Helmbrecht wastus olnud.

Hambaid kiristades pidi siis tööliised wabri- kusi lahtuma. Aga enne wandusid nad ameerikla- sele kättematsumist. Ja warsti tuli wälja, mis nad täide tahtsid saata.

Selttimeeste lahtilastmine oli efiteks head mõju tööliste peale awaldanud. Wõeti ennaft rohem tokku, ja pealt näha oli kõik hea. Aga sees põles tuli. Ja lahtilastud selttime- hed panid kõik oma jõu tokku, et see tuli mitte ära ei kustuks.

Uus wastupanek tuli wacemalt, kui arwata teati. Kui Williams ühel hommikul wabriku ruumidesse astus, olid need tühjad. Mitte ükski tööline ei olnud ilmunud. Enne weel kui ta oma imestusest toibunud oli, kõstsid tuhanded hääled wäljast ta kõrwu. Ta astus atna alla ja nägi töö- list hoowi peal seismas. Kõik hoidsid endid ühe nooremehe ümber, kes wististe see peamees pidi olema, sest ihe märgu järele tema poolt jäid kõik waitfels. Noormees hakkas rää- kima. Williams ei saanud sõnabest aru ja tegi otsuseks sinna minna ja järele kuulata, mis see pidi tähendama, et kesti tööle ei ilmunud.

Kartuseta astus ta wabrikuhoowi peale. Metfiku kirjaga wõeti ta wastu, aga noormees tegi nad warsti jälle rahulikeks.

„Mis siin lahti on? Miks ei ole teie oma kohtadel wabrikus?“ küsis Williams wälja häälega.

„Jälle pidi kifa tõusma, — tõrjuti jällegi nooremehe poolt tagasi. Wiimane astus kahe teise töölisega, ilma ter- witamata Williamsi ette.“

Williams mõetis teda terawa, läbitungiwa pilguga.

Ta tundis teda hästi, seda noort, kangekaelset inimest. Williams oli teda juba mitu korda lahtilastmifiga ähwar- danud.

„Mis te tahate? ja mis see jant tähendab siin?“ küsis ta weel kord.

Franz Linden tõstis nüüd oma filmad ameeriklase peale. „Kui meie tingimisi mitte ei täideta, siis ei hakka me tööle,“ ütles ta lihidalt.

„So? Ja mis tee siis tahate?“ küsis Williams rahulikult.

„Meie nõuame teie lahtilastmifit!“

Wõdati, et ameeriklane selle teate juures ehmatas, wõi wõhemalt kahwataski, aga see jäi päris rahulikuks ja küsis ainult:

„Muud midagi?“

„Meie oleme kõik wõtanud ennem mitte tööle hakata, kui teie ära olete,“ jattas Franz Linden. „Meie ei soowi mitte ihe wõera käskusi täita, waid soowime fakslast oma üle,“ rääkis ta, kuna teised ainult peaga noogutasid.

„Su,“ tegi Williams ja silitas oma habet.

(Järgneb).

Rehmustüff.

Karnewal Nizza sinise taewa all, „Päikeselinnas“, nagu prantslased teda nimetavad. Wärwikirju segu kõigist aegadeft, kõigist maadest woogab läbi uhkeste ehitatud peaulitfate; kirju liitum pilt hullust, ülewoolawast elurdemust. Nüüd tuleb suur wanrite rongikäik, kõige ees karnewali kuningas, seekord wiis wõi tuus jalga kõrge hispanlane, kuldaärtega sametijakkis, punane wõõ, mustad põlwpükfid ja pannaltega kingad jalas. Uhte mantel üle pahema õla, peaga ümberingi kumardades ja armfaste filma wifates. Suurepäraline saatkond! Sajad narrid ja naljategijad igatfugu, ja siis wantrib! Seal purjetab üks majafõrgune laew, kuuesteiskümne ratta peal, konfettisfi ja paberimadusi pilduwate madrustega; sellele järgneb pruun puutüand, mille otfas ennenägemata hiigla-gorilla troonib, laiali sirutatud kätega, milledega ta lord ühe lord teifega wäikseid wallatumaid ahwiifi hirmutab, kes teda ümbritsewad. Siis tulewad soldatid pruunide lottis juustega, riides nagu pääfufesed; siis tuleb hiiglahull nutufesi igas suuruses, tuhanded teifendites, kunstikut nii ära muudetud, et ainult nende hüppamise järele neid elawaks wõib pidada. — Pilt, pilt wärwirikas rong! Ja wanrite ees ja kõrwal surub tantfuu, karjuw, naerja, laulja rahwahull.

Nendes uulitfates, kuhu rongikäik ei puutunud, on pifut waitsem, olgugi, et ta siin masted ja lapsed prillidega, suurte ninade ja fleebitud habemetega ümber hullawad; seft Mardipäewa peab ilka kohaselt läbi lõbutfema. Nende waitfete uulitfate hulka kuulub ka Masfena plats, millest Gioffredo uulits algufe sai, kus madam Cattaneo moodimagaftin afus, üks temperamentline, itallafega abielus olew prantslane, tarkade kuldpruunide filmadega, kelle gratfios sõrmed lilledest, paeltest ja sulgedest, luulelisi, ideaalseid kübaraid, ei, hindamata kunstiasju walmis nõidusid, ja kes ka karnewalits ülikondast wälja üüris.

„Seekord olen ma puhtats laenatud,“ ütles ta oma sõbrannale, kübarawahitandi Camilla prouale. See oli ilus, fale, kolmetümne aastane naine, toredate mustade juustega, ilusa nina ja mandlililmadega. „Uga täiuste puhtats laenatud! Mul on ainult kats wäga kallist ülikonda weel, hispanlane ja geifha, mis kõrget hinda makfawad. Ma panen ufje warakult kinni. Täna ei makfa enam waewa.“

Rosalie Camilla hingas raskete ja küffis: „Minu armas, ütlege mulle õigust, kas on minu mees teie juureft omale ülikonna laenanud? Ma tean, see peab saladus olema; aga Camilla ei faa seda teada, ma annan oma sõna. Ta on muidu hea mees, ainult Mardipäewal — see jääb ainult oma wahela — lähed ta läbi. Mulle ütles ta: „Ma sõõn ühes tutawatega Bariffione juures õhtust.“ Mina aga tean, ta otffib juhtumisi, mängib rikast ettewõtjat, kes maske all lõbutstada tahab. Minewal aastal oli tal kolmtuhat franki portfelli — üks tark naine rewiderib ilka kassat — noja, kolm tuhat franki, ja järgmisel hommikul, kui ta alles magas ja mina ta ülikonda läbi waatafin, oli raha ära. Ära sõõnud ei olnud ta seda mitte ja panta ei faanud ta seda ta õffel panna! Ja minuga ihnustab ta, kui minule uut kleiti ehk kübarat waja on! Ja ennast teeb ta Mardifandits, mis üle ma ennast ilka äritan ja wihastan.“

„Aritus ja wiha teewad inetuks,“ tähendas Blanche. „Parem lõbutstage ennast heaste — ja makske temale kätte.“

„Ja makfate teie siis kätte?“ küffis Rosalie.

„Uga tubliste!“ hüüdis Blanche elawalt ja ta filmad wälfufid. „Teate seal see La Belle — ma nimetan teda alati nii — kassapreili sealt üle tee, see Beppina, kawalate filmadega ja kofeteriwa naeratufega; tuleb omale walget jaanalinnu fulge otfma — Cattaneo oli seekord poes — ja lafseb omale kõigeparemaid näidata. Seal oli üks wiiteifskümne frangiline fulg. „Wäga ilus! Täiuste minu unistus, aga oh, hirmus kallis!“ ja seejuures wistab ta poolkinnistest filmadest Cattaneo peale ühe pilgu — ühe pilgu — siis: „Ma pean waatama, kust ma odawama faan!“ Ja läks. Mõni päew hiljem uhkelbab ta minu kauplufe ees fulega — minu fulega! Igafits tunneb ju oma asju! Sel-

legipärast awafin ma oma rahustufels lasti: fulg oli ära. Ma waatafin raamatust järele, ta sinna ei olnud kfsse kirjutatud, et ta ära oleks müüdnud. Wehele ei lausunud ma selle üle sõnagi. Järgmisel pühapäewal lähme meie jalutama. Tuleb La Belle oma kihlatuga.

„Cattaneo,“ ütlen ma ja surun tema käewart kõwaste oma wastu. „Sealt tuleb minu jaanalind.“

„Mis fa mõtleb?“ küffib ta pötklewalt.

„La Belle minu fulega.“

Ta tahtis teretades möõda minna, aga mina afufin tale tee peale ette ja ütlen kõigefuurema armastufewäärilfufega: „Ei see Beppine! Temal on tõeste tore fulg, niifama fuur ja ilus nagu see, mis minu lastis oli, ja mina arwan, ta ei ole seda mu' t faanud, igatahes mitte odawamalt, kui minu juureft!“

„Mina ei olnud sellega midagi ütelnud, see oli ainult peidetud ofas, pillaw naeratus ja üks kõrwalpiff Cattaneo peale ja — La Belle läks puudri all weripunafels häbi pärast ja tema kallite pööritas filmi. Ta oli trehwatud. Mina olin kätte maksnud.“

„Ja mina?“ küffis Rosalie kiireste. „Mis pean mina tegema?“

„Noh, meie lõbutstame ka ennast!“ wastas Blanche. „Teie jaoks on hispanlase ülikond! Walge atlas, hõbetifandustega, punane wõõ, roosiline mantel, sinna juure weel walged fiidifutad ja punafed kingad.“

„Nõiduw,“ ütles Rosalie imestanult.

„Muidugi weel walge domino uulitfa jaoks.“

„Uga see makfab?“ . . .

„Oh! Jätame seda! Ma teen seda sõbrapoolest ja — meeste pärast! Need ei tea ometi kfske! Kui Camilla kauplufe kinni paneb ja Bariffione juure lähed — seal on ta türklaste ülikond — tulge teie minu juure.“

„Ja teie abitaas?“ wistas Rosalie setta.

„Temal on oma kats liitrit weini kõhus, see magab nagu furnu. Ei ole kedagi, kes meid segats.“

Raskete hingates seifis Rosalie, siis hammustas ta omale huulekse, wistas pea tulla ja ütles tafatefi: „Ma tulen!“

Ragu hõbedane lamp tõufis täiskuu ülesse, aga ta walgus furi selle tuhandete ja jälle tuhandete gaafilampide ja kirjude lambifeste ja laternate hiigufesse, mis merena platfifi ja peauulitfaid täitfid. Ka waitfe Gioffredo uulitfale langes ta pehme sära, kui kõi kõõl dõrahus puhlas. Cattaneo kauplufest lipsafid kats warju wälja. Ettewaatlikult oma ümber waadates, ruttasid masted täfikies edasi, wahest enefe warjude üle lohtudes. Warsti nägid nad eemalt kõrget fogu.

„See on tema“, fofistas Blanche. „Ma tunnen teda ta kõstimift.“

„Ja mina kõigust ja ülespidamifist“, fofistas walge domino ja seifatas. „Oh, kui see kõi juba möõda oleks!“

„Et! Camilla ligineb ja see tähendab: tugew ollal!“

Camilla oli tugewa kehaehitufega firge mees, nelikümmendfolm aastat wana, weel ilufate juustega, fiidife lottis habemega ja hiilgawate, mustade filmadega. Kui ta nii ligemale sammus, sinine fiidi kaftan walge alufe peal, käfi mõega pära küffes, fulgedega ehitud walge turban ifeifeiswalt pilsti hoitud peas, oli ta tõeste külge tõmbaw. Sellepärast ei olnudki ta wäga imestanud, kui temaga korraga kats daami seififiroad, kelledest fuurem, kes roosilist mantelt kandis, oma käe wabalt tema käewarrele toetas. Sellejuures langes mantel tagasi ja Camilla nägi walget atlas hiilgawa hõbetifandustega, fiidifutki ja imeilufat wäikeft jalafest punafse kingaga. Camilla furus oma huuled kinda peale, mis neiu wäikeft kaelest kattis ja soowis enefeale õnne tundmata ilusa kõlawä hääle pärast, kui see algas: „Teie olete ära tuntud, minu sõber!“

„Wäga wõimalik, aga fiisti ei tahats ustuda, minu iludus“, wastas Camilla pehmelt.

„Serra parun von Brancourt“, wastas magus hääle selle peale. Camilla naeris meelittatult nõofatte all ja ei soowinudki seda elfitust „paruniga“ seletama halata. Kui ta ainult teaks, kes see neiu on! Igatahes wäga tähelpa-

Karla Sööt,
Narvaft.
Segewas sõjaväes.

Karl Satis,
Lanemetsa w.
Segewas sõjaväes.

Gustav Palgi,
koolilõpet., Võrumaalt.

Boldemar Wittim,
Sallinna kr.
Segewas sõjaväes.

J. Toom,
Väti kilt.

nenise määriks! Kuid ta ei pidanud karta teadmatusesse jääma. Teine domino, suurelillelises geisha ülikonnas, lahkus hispanlase kõrvalt ja seltsis tema teinupoole külge ja seletas:

„Teie teener Baktist tutvustas minule teie ülikonda hommitul, kui ta lillesi ära andis ja ta seda, kus herra parun oma riideid vahetab, ja siis ei olnud see kellegi ime, kui komtes“ . . .

„Bakti juba ometi, Lisette“, lausus hispanlane pifut illeolema häälega.

„Minu austatud komtes, kuhu teie soovite, pean ma teid saatma“, küsis Camilla. „Rahest kafinosse?“

„Ei, sinna mittel! Seal võidakse mind ära tunda. Mitte ta sinna maskede segusse. Saatke meid läbi Jardin Public'i. Seal jaheda meretuule käes on jumalik jalutada, pea hõbedase kuurvalgel, pea hämarate puude all, ja igalpool uimastaw lilled lõhn.“

See kübarawabrikant sulas soovideft. Kartust ära tundtud saada, tal ei olnud. Öösel on kõik kassid hallid, ja seal puude warjul . . . see oli alles juhtumine! See peab kõige ilusam, kõige õndsam mälestus tema elus olemal komtes pidi pimestaw-ilus olema, tema pehme, kõlawa hääle järele otustades, kui kergeste ta astub ja kui wäike käsi tal on. Kõwaste surus ta komtesfi kätt oma wastu.

„Ma wõlgnen teile tänu, täna hommituste lilled eest! — Aga läheme nüüd üle platsi!“ Selle juures surus ta ennaft ufaldawalt Camilla wastu ja see uskus ta siidame tufjumist kuulwat. Nagu tuli jookkis tal läbi liikmete. Misjugune äraarwamata õnn ennaft küll temale awab! Wendawal sammul tõttas ta edasi. Ta ustus enese printfi oewat, ei, noore jumala, kes jumalanna leidnud. Ja ta tahab õnne kinni pidada, maitsta . . . Mis tähendab see, kui ta tõeste pärast oma ekstitust märkab ja teda maha jätab — kui ta aga enne tema rinnal on puhanud, teda juudelnud! . . .

Kui neid warjud ümbritsema hakkaswad, pani ta oma kae komtesfi saleda piha ümber. Kuid ta wäriseb ja ennaft tema wastu surub. Ruttu kumardas ta ja suudles neiu atlasfiledaid põskleid, ning oli sellest kallist parfümist imestanud, mis temast wälja hoowas. Ja siis leidiswad nad õnnelikult ühe warjulise pingi. Aritatult saatis ta komtesfi pingi juure. „Lisette“, ütles see nõidusliku häälega, „lõbusta ka ennaft, mine kuni Margarita platfina; aga ära lase ennaft mõnest maskest ära meelitada.“

Ta istus meelitatult pingile ja õnnest jowastanult lauges Camilla ta ette põlwili ja suudles ta käsi; komtes kumardas ja nende huuled leidiswad üks teist . . . ja siis . . . pehme riie langes üle ta näo ja mässis ta pea sisse. Ta kuulis Lisette tawast naeru: „Minult nali, karnewali nali! Nõõr langes temale kaela ja tõmmati kahe käega koomale!“

„Misjugune mõtel!“ hüüdis komtes ja wabastas ennaft juure waewaga Camillast lahti ja naeris lühikalt, wõiduhõiskawalt.

„Oh minu kallim!“ lausus Camilla õnnetult ja kahmas kahe käega tema järele, ilma et midagi oleks näinud.

Pillaw naer kõlas paremal, kõlas pahemal pool; siis laugenestwad kiired sammud krigisewa truuja peal.

Ta katjus ennaft kaaluselt wabastada, aga see ei läinud nii kergeste. Nad oliwad teda nõõridega kinni sidunud. Talle tuli kole mõte. Ta kahmas oma rinnatasku: portseel oli ära! — Komtesfi poolt ära warastatud!

„Komtes?“ Ta hakkas wihafelt naerma. Sel filmapilgul leidis ta oma taskuoa. Ühe liikutusega oliwad nõõrid läbi lõigatud ja, peakott käes, seisis ta seal nagu juhm. — Aga wäiksed jalad oliwad ammugi kadunud. Kus oli hispanlane? Kus geisha?

Kaua weel põikles ta mõüda uulitsaid, lootuses kadunud iludust jälle leida. — Sigadus — See oli nüüd tema tore juhtumine, tema kõige magusam mälestus! Wuuduigi, seda ta juba ei unusta. Aga see pidi ta wiimane Mardi karnewal olema, mida tema kaasa on teinud! — —

Selsamal ajal pidiwad Blanche ja Rosalie naeru käes ära surema. „Seekord on teil alles Mardi pidu!“ hüüdis Blanche üks kord teise järele. „Terwe tuhat franki üle löõdub, ei, ära rõõwitud! Ja mis see kõige parem on: Karnewali nalja ei pruugi pihtida, ja abielu poolte wahel ju wargust ei ole, pealegi oli see teie oma mees, keda teie ennaft juudelda lastsite ja kes seda suudlust omale nüüd kõige suuremats patuks peab! Oh suucepäraline, juucepäraline!“ Ja ta wingerdas naerukrampide käes. „Ja kes teab“, jatkas ta wiimaks tõsiselt edasi, „mis niisugune juhtumine õieti tähendab. Wõib olla, mõjub see wäite õpetus temale eluks-ajaks!“

„Ja nüüd maksan ma teile ülikonna eest!“
„Sialgi! Teie saatsite mind. Mina tegin seda sõpruseft. Aga ma mõtlen, teie teeksite hästi, kui oma perekonna piuhadele ühe küünla õhwerdaksite, õnneliku lordamineku eest. — —“

Kõigest üleelamistest, wihastamistest ja kasuta pilast jahist kadunud iluduse järele, wäsinud, pööras Camilla lõpuks koduteele. Raketid siffestiswad wastu õõtaewast, ümbrus oli tulewarjust päewawalge ja eemal juubeldas hall rahwahulk: „Oh, tore karnewal!“

Barisjonu juures wahetas ta kiireste riided. Nüüd sammus ta ettewaatlikult tasa, laia marmoritreppi möõda ülesse, kolmanda korra peale. Dige tasa tegi ta koridori ukse lahti ja weel tasem, warwaste peal, hiilis ta magamisetuppa.

Seal kolises üks lahtine kiwi jalge all. Kohe peale selle kähises woodi. Tema truu elusaatja pööras ennaft teise külje peale ja küsis uniselt, pifut etteheitwa häälega: „Noh Camilla, tuled ometi wiimaks koju! Sa ei ole ennaft ometi mitte jälle halwaste lõbustanud?!“
Lk. 2. 2.

Meie Matsi järgmine (118.) sõjanummer ilmub
19. nowembril.

Heinrich Baarmann,
Narva.
Seadmata kadunud.

Eduard Bachwal,
Tegewas sõjaväes.

Karla Uudal,
Narva.
Tegewas sõjaväes.

Johan Ruiwer,
Saluste lüh.
Läti liit.

Peeter Lihane,
Narva.
Sakamaal sõjavangis.

Kiri kodumaa neiuks sõjaväljalt.

Armsad neid!

Saab juba mõni nädal, kui liit paar sõnakest kirjutasin. Kuigi mitte mitmele, vaid ühele, aga nii kui läbi piisirohu suitu minule otse habemesse lendavad lugemata kirjad näitavad, on mu wilets kirjake mitmele pahameelt sünnitanud! Palun wabandada, sest kui liigemalt hästi järele kaaludes, järele mõllete, siis saate ju ifegi selgeste aru, et ma ainult head soovin. — Kui mõni sõna juhtumise tõmbel wastumeelne on, siis jüüdistan praeguse aja rauawabrikuid, kes nii terawad suled walmistavad, et nad filmapilt „hups“ paberi sisse lähewad, kui midagi waleste tahad kirjutada. Ja nii peab ainult õigust ja tõtt paberisse panema.

Ludiseid sõjaväljal on liig palju ja kõigesuurem on neist see, et meile uued pikfilmad anti, millega soldat selgeste wõib näha, mis koduneiu teeb, ja kuidas ta praegusel raskel ajal elab.

Mii siis pöörasin paar päewa tagasi oma wahtimiseriista üle Pihlwa, wäitje W-ru linnatse poole, ja kohe jutustan, mis ma seal filmasin.

Meie poisid on sealt päris puhtaks ära korjatud, ja peremehe pojad jalutawad ise uulitsatel kui „herrad.“ Päris kadetus ajub sündamesse, kui waatad, kui armsalt kaunid koduneiuksed nendega „käsilõnet“ peawad, sest wiimase ajal on neiuksed Jehowa üle pahased, kes Paabelitorni ehitamisel keeled ära segas, nii et W-u neid oma ajutiste armsamatega läte läbi — pea nikutamisega ja filma pilgutamisega peawad rääkima.

Nägin ka noort naist, kes oma mehe sõjaväljal olekul „ihte peremehe oma poistest“ armastama oli hakkanud, nii kui ta, kätt lõwaste rinna peale lihtudes, wiimasele mär-gata andis.

Nii edenes filmapilt asi, ja noored armastajad said tihti kokku, kuni wiimaks kawaler linnast paar wersta eemale mõisa pidi minema, kust ta paari päewa pärast kirja saatis, et teispäewa õhtul jälle linna oma kallimat kaema wõib ilmuda.

Et wahel ajal aga mees ootamata koju oli tulnud, oli naiste seisukord päris „kibe-hapu“ ja, kangeid lõhuwalu kaebades, läks tal wiimati lorda „armsamat“ hoiatada tuppale tulemast, kättega näidates, et mees kodu on. . .

Minu sõber, kes tuuks ajaks kodu „naist wõtma“ sõitis, tuli eila punafleks nutetud filmadega poisimehena jälle tagasi — ei ole leidnud, mida ta otis! Pealegi jutustas poisid, et igal pool noorte naiste-neiuksede ja „peremehe poegade“ seltskondades niisugused sõnad päris awalikult päewakorradele olla wõetud, mida kuuldes ema alati lapsepõlwe wiisakim-buga karistas.

Nii on siis paljudel neiuksel ja noortel naistel kallimate ja meeste werewäljal wiibimise ajal päris „prasinil“.

Mis siis peab sõjaväljal wiibimise suguwend ütlema?

Ta ohkab, ja mõtleb: „Mis ma ilka siit kaugele sinna parata wõin! Mis keegi küllwab — seda ta lõikab!“

Nii piitlan ka mina seda tuttawat wana sõna meelde tuletada, iseäranis neile, kellel see weel hilja ei ole. Seft,

tõele pan andes, peab tähendama, et weel koduneiuks leidub, kes pitafilma otse ei hakka.

Lõpetan oma kirja ja soovin kõigile neiuksede, kes weel oma esiema Linda jälgedes käiwad, tulusat tulewikku. . . Raua ei ole enam tarwis kannatada ja igatjust tunda. Igal ajal oma aeg — ja kokkusaamine tõhise kallimaga ei ole kaugel. Siimapiilt, mil puhta sündamega julgeste kodu jõudnud kallimale filma wõite waadata, on magus — ta tasub tulewikus teil truuduse pärjaga, mis õitest nimega: „terwis ja õnn,“ on punutud. Terwitades

Suleliinil. 26. X 16.

Lehemetsa Kaarel.

Järeksõna: Wast huwitab teid salaja küsimus, kust see pagana Lehemetsa Kaarel niisugused asjad teab.

Wäga lihtne: Kes minewal nädalal weel W. linna wahel teenis, see wõib täna minuga ühes mullaomnis olla, kus ta naerdes kõik oma juhtumised ära seletab. K. K.-l.

Õjmine päew uuel tuleliinil.

Et juba rohkem kui kuu aega olime diwisjoni referwis seisnud, siis ootamine uuendust tulema. Soldatid isekeskis lätsid juba Sise-Wenemaale, wahest Soomemaale ja mine tea weel kuhu; arwati igatepidi. Mina arwasin, et niisugusel korral on alati teistmoodi läinud, ega ta seekordgi teistki ole. Ja nii oligi ka seekord. Tuli järsku läst, et weel täna õhtul tuleb meil K. polk ära wahetada. Selle polgu kaewikud on meist umbes kuus wersta kaugel. Seal olime mitukorda juba waremalt õõseti tööl käinud. Noh, mis muud, kui kolid kotti ja asjume teele. Õhtul sadas wahel wihma ja oli pilkane pime. Mõne tunni koperdamise järele jõudsin ka kohale ja jäime hommikut ootama. K. polgu mehed kolisid mulldonnidest wälja ja jätsid koopad meile. Hommiku walges juba wõifine hiilida endi uut liini ja uust kaewikuid waatama. Siin näib meil palju parem lugu olewat kui waenlastel, sest meie kaewikud on mäe harjal ja külje peal kuiwa liiwa sees, kuna waenlase omad all orgus wee sees on. Käisin kõik kaewikud läbi.

Siin ja seal on ka mõni langenud sõjamees maetud kaewikute wahel. Siit leidsin ka oma perekonna nime ühe langenud sõjamehe risti peal: Martin Kristjani poeg Annus. Ta on Läti bataljonis teeninud, kes ta küll olla wõis, ei ole mul aimu. — Wõuna ajal terwitas waenlane meid juba oma suurkiikidest. Umbes kolmekümne ümber läkitas üle meie peade, aga kaunis madalalt. Maha kukkusid nad enamaste umbes 50 sammu meist eemal ja lõhkesid koleda kõrwulustustawa pauguga ning mullajambaid kõrgele tõstes. Mõni kuul jälle kukkus maa peale, tumedat mütsu sünnitades ja jäi lõhlemata. Meie ligidal, seljataga, on jõgi. Mõni niisugune müra kas lendas aga ka kaugemale, jõe, kus wee sees lõhkes, wett kuni wiis silda kõrgele paistas ja toreda weelamba kujutas. Nii ei olnud waenlase suurkiikide kuulidel mingit tähtsust. Aga meie bataveid ei jät-nud ka seda wõlga, waid tajusid warsti ära. Õhtul oli weel üks wäike juhtumine. Ühel Saksa poisil oli wiist elu

Saadame meie kõik terwitusi kodumaale sugulastele, sõpradele ja tuttivatele. Kaks pikka sõjaaastat oleme õnnelikult ja terveisega mööda saanud ja kolmandamat alustanud. Üksford jälle õnneliku jälleägemiseni!

Esimene rida pahemalt poolt paremale poole: Mart Pernits, Bujatu wallast, Wiljandimaalt. Mart Johanson, Lahturannast, Pärnumaalt. Ka Japani sõjast osa võtnud. Daniel Kala, Wana-Karistest, Pärnumaalt. Hiina ja Jaapani sõjast osa võtnud. Sõja-aegse sepaturfuse lõpetanud ja praegu sepaks. Hans Klusmets, Abjast, Pärnumaalt.

Teine rida: Ado Ilisson, Sõwelt, Wiljandimaalt. Sõja-aegse veterinar-welsteri kursuse lõpetanud ja praegu welsteriks veterinar-laafaretis. Mart Pirsku, Kirbla wallast, Pärnumaalt. Otto Uab, Petrogradist. Jüri Tarlap, Sindist, Pärnumaalt. Aleksei Jürisson, Sindi kalewibrükust. Jaan Keier, Wana Wõidust, Wiljandimaalt. Johan Reim, Hallistest Wanem alam ohw. Oskar Wendt, Jõõpre mõisa walitseja ja praegu kirjutajaks.

Kolmas rida: Jaan Dorsnik, Wõnnust. Kustaw Lond, Wana Wändrast, Pärnumaalt. Jaapani sõjast osa võtnud. Jaan Pilt, Ipiu wallast, Pärnumaalt. Jaapani sõjast osa võtnud, praegu supileetja. Jaan Bruer, Wõnnust. Mihkel Siim, Sauga wallast, Pärnumaalt. Mart Ewert, Karli mõisast, Pärnumaalt. Jaapani sõjast osa võtnud. Jaan Aulin, Wõnnust. Johan Ruff, Audru mõisast, Pärnumaalt. Jaan Wirffin, Wõnnust. Jaan Wainil, Petrogradi kubernangust (soomlane). Jaan Swan, Wõnnust. Nikolai Woogel, Lahturannast, Pärnumaalt.

24. septembril 1916.

P. S. Etikombel ilmus see pilt minevas numbris wale all-kirjaga.

liiga hapuks läinud, ta tuli julgel sammul kuni meie traat-tõketeni, tõstis ühe puhi kõrwale ja jäi siis vaatama. Kuid meie wahid andsid paugu ja mees tulkus. Meie omad töid ta ära. Selgus, et mees oli rohkestes julgust võtnud, ta haiges piiritusega ja heitis ta warsti hinge. Tal olid taskuraamat ja mitmed paberid kaasa, mida meie ülemus oma kätte wõttis. Oli kuulda, et mees on kodunt läinast tulnud. Ta maeti meie furnuaiale teiste sõjameeste hulka ja meie polgu preester mattis ta õigeusu komba järele maha. Sellega oli siis esimene päew üleelatud. Mida siin edaspidi näha saab, seda ei tea. Aga nii palju on kindel, et see palju tõsisem ja tigemad tuleliin on kui endistel tohtadel, nagu neid kord warem, Väina jõe taga, üle jõe sõimafime. Siin ei tohi kõwaste rääkidagi, kui ei taha pommipildujalt mõnda ernekest kaela saada. Sellefama tõttu on faksifajed ka ise wait nagu hiired.

A. Annus.

Tähtis raamat taskulampide tarwitajatele!

Kuiwad galwanielemendid.

Sind 30 kop.

Saada igas raamatukaupluses. Pealadu „Teadus“ Tallinnas.

Elu.

Täis libedust on inimese elu!
Kui palju on warjul ta fees
Küll rõemu, küll õnne, küll walu,
Mis tunda saab wist iga mees.

Täis kannatust on inimese elu!
Nii tihti on lõhkemas rind;
Siis nuta, ehk naera, wõi palu —
Ei midagi tergita find.

Täis wõitlusi on inimese elu!
Täis ohakaid sõjamehe tee;
Jah, libe on wahest küll elu,
Kuid ela, ja inimene!

Sipilise haigemajas 22. 7. 16.

W. Jürisson.

Kaks selget filma.

Kaks selget filma pöue põhja
mul sügawaste waatfiwad,
mul imelisi igatsusi
ja tuhat tusta saatfiwad.

Nüüd kõnnin ümber, nagu haige,
Su tuju ala filma ees.
Kõik muud ma wõiksin unustada, —
Kas pole tõest, ma wilets!

Kes teab, kuis lugu wiimaks lõppeb,
kas wiimaks kõik unustan,
ehk find, ja nägus Eesti neiu,
kord oma mõrsjaks hüüda saan.

Üht sünnib tõest, kuid mida aga?
Ei seda mina teada saa.
Nüüd kahtlen, loodan; und näen ilmsi
ja — sinu peale mõtlen ma.

Sautafia sõjawäljal 15. 7. 16.

W. Jürisson.

Lõikufetöö.

Siljuti unustas üks Petrogradi professor operafiooni ehk lõikust tehes haige sisetonda poole arfina pikkufe klaastoru.

Lõikufesjaalis keeb töö.

„Dimmelge kinni,“ juhatab professor. „Kus on lantje? —
Just praegu oli siin.“

„Ei tea. Wast on laua all?“

„Ei ole. Kuulge, wast jäi ta sinna? . . .“

„Kuhu?“

„Roh — sinna, kus harilikult.“

„Aga kuhu?!“

„Roh, lõhtu . . .“

„Tere hommikut! Haige on kinni dimmelatud, ja tema weel siis tuletab meelde. Mille peale teie ennemine mõtlefite?“

„Tarwis lahti harutada.“

„Nii ongi siis töö, dimmelada ja harutada.“ Ces ootab tuus lõikust. Kandke ta ära.“

„Aga lantjet?“

„Sumal temaga, ostame uue. Ei ole kallis.“

*) Lantjet — arfimuga.

"Ah, mitte sellepärast. Ma räägin sellepärast et ta kõhtu jäi."

"Külap seedib. Järgmine! Esimest korda lõikusel, haige?"

"Ei, professoriherra, mind lõikas ju Dubinin."

"Aha! Heitke lauale. Pange tale kott pähe. Lugege! Noh? Hoidke siit, kistuge lahti. Mis see on. Katsuge, ametiwend . . . Suwitaw kõwadus. No-no . . . No wot! Nii ma mõtlefin . . . Njow on see Dubinin. Saatte tema prillid tagasi — on leitud."

"Ah, kahju, et lantset ei ole . . . Siis oleks ta meil kadunud lantseti asemel tarwilik . . . Ommelge kinni!"

"Aga kus marle** on? Terwet rulli ei ole. Kuhu ta on weerenud?"

"Kuhu, kuhu! Wana asi. Ja mis pagana temp see on, igasugust risu haigele kõhtu unustada!"

"Tubli risu. Marle maksab raha, isake . . ."

"Kas lahti harutada?"

"Ei tea kas maksab . . . üheainsa tüli pärast?"

"Aga marle jääb ju kõhtu . . ."

"Külap seedib. Ma õmblefin kord tüli kāsna kõhtu, ja ta midagi ei olnud."

"Seedis ära?"

"Ei, aga haigest sai marujoodit."

"Mis te räägite?!"

"Harilikult! Mõelge ometi, peale selle jõi ta terve pudeli wiina — ja midagi. Kõik kiskus kāsna oma sisse. Kui ta aga kõhu kõwemine rihmaga tinni tõmbas — filma-pilk täis kui kingsep."

"Imelik!"

"Imelikku ei ole midagi. Opetlik näitus. Wõerfil, kus jook maksuta oli, jõi ta uskumata palju wiina ja tuli koju täitsa kainelt. Kodu aga õerus ta kāsni, ja hüüdis: „Aga noh, kas wifata üks pits!“ ja surub omale ruskitaga kõhu peale. Pressib kāsnaft pitsti jao wälja, hammustab hapu kurki peale, astub paar sammu ja jälle: „A — no, pistame weel pitsti.“ Sunni jooksul täis kui tint. Nii jõi kui palju mõttes. Nii kui kaamel kõrbes."

"Suwitaw lu . . . Mis te teete? Mis te aga teete, waadake!!! . . . Haigel on tarwis puusa lõigata — teie lõikate aga kõhtu!!"

"Sm . . . ja . . . lobisefin. Noh, ükspuhas, kord on lõigatud, siis waatame, ehk on seal midagi? . . ."

"Ei ole?"

"Midagi ei ole. Imelik."

"On ära seedinud."

"Ommelge kinni. Oh kuis ma wäffin. Tarwis oleks suitsetada. Kus on mu portfigar*!"

"Ta oli ju siin; hiljuti hoidsite käes. Kuhu ta libises?"

"Wast õmblefime ta kõhtu?"

"Wiperus. Mis siis nüüd teha?"

"Mis, mis! Suitsetada tahaks nii mis hirmus. Pealegi weel hõbedane. Harutage ruttu lahti, enne kui ära seedib!"

"On?"

"Ei — siin on tühi nagu bankroti taskus."

"Wististe juhtus mõne teise kõhtu. Kas kõik lõigatud on siin?"

"Kas siis kõik lahti harutada?"

"Palju neid on, — kuus haiget. Harutage."

"Kõik lahti harutatud?"

"Kõik . . ."

"Imelik. Aga see noor inimene, kes uskest sisse waatab. See on arwatawaste wahale jäänud. Sei, teie — luda nimi. Heitke maha!"

"Aga mina . . ."

"Midagi seal — „aga mina“ . . . Heitke lauale. Kott pähe. Lugege."

"Aga mina . . ."

"Bigistage kott kõwemine. Nii. Kus nuga. Tänan."

"Noh? On?"

"Ei ole. Pähe ei tule, kuhu ta libises. Noh, ärkasite, noor inimene?"

"Aga mina . . ."

"Mis „aga mina — aga mina“. Rääkige ruttu, aeg on kiire . . ."

"Aga mina ei tulnud lõikusel, ma tulin teie abikaasa poolt . . . arwega saapamaga sinist."

"Mis te siis ronite siia? Minult aega wiitma! Heitke lauale, meie lõikame ta praegu wälja."

"Kuidas! Ta on mul taskus!"

"Õbigale tast lõhti! Pange punktidele unekott pähe . . ."

"Professoriherra, ärkage unistusest. Ma wotan ta nii sama wälja. Olge head."

"Aha — wäljas . . . Ommelge tast kinni."

"Aga mina . . ."

"Järgmine!" hüüab professor. „Tehtke laud puhtaks. Aga mis see siin wedeleb?"

"Kus?"

"Waat, siin — laua peal!"

"Sm! Kõhukelme tükk. Kust ta siia sai?"

"Ei tea!"

"Sergei Wiktorowitsh, kas ei ole teie oma?"

"Aga miks siis minu?" sähwab assistent. „Mind ei ole teie ju lõiganud. Wististe haige oma, kellel kiwid wälja lõikafime . . ."

"Oh ja aeg. Waat kus karistus. Kutsuge ta tagasi, lae wõtab ühes."

"Noor inimene — kõhu telmenaha olete ära kaotanud . . ."

"Kas on see siis minu?"

"Muidugi — kelle siis . . ."

"Mis ma temaga teen? Kas ma teda käes wõin kanda . . . Pange tagasi! . . ."

"Oh, küll on selle rahwaga jekeldust! Noh, heitke maha. Leid harutati?"

"Ei, praegu õmmeldi."

"Ma ei umistand oma portfigari?"

"Sumala eest — ei näinud filmadega . . . Mistarwis mulle portfigar?!"

"Aa, teie filmad on nii lahtlased. Heitke maha! Pea-kott! Bigistage! Pitsuge!"

"On?"

"Siin midagi tundub . . . midagi wõerast. Andke nuga?"

"No?"

"Dodake . . . Mis see on? See ei ole portfigar."

"Paber . . . Imelik . . . Eh, kurat! Rääte? Pandi-maja pilet!"

"Noh, iseenesest mõista: „Pruugitud hõbedane paberossi toos, luldõigetega M. K.“ Minu! Waat, kuhu ta libises! Wot kus libises . . ."

"Hahaha, wot sul siis seedis . . ."

"Noh — pange sellele nooreisandale telmenaht kõhtu ja ajage wälja. Rohkem haigeid ei ole?"

"Ei ole . . ."

"Minu kuub . . . R-ruttu! Andke kuub."

"Teie kuub, käsite anda?"

"Aga kelle siis?"

"Siin ei ole mingisugust kuube."

"Lori! Siinjasamas oli."

"Ei ole . . . Wast ehk kõh . . ."

"Kurad wõtku, misugune hull päew. Jälle on tarwis uueste kõik haigete kõhud lahti harutada. Kus on weisker?"

"Ei ole siin . . ."

"Praegu oli ju siin!"

"Wast õmblefite ta kellegi kõhtu?!"

"Wast ehk seeditud? . . ."

"Küll hull päew . . ."

Arkaadi Wertshent o järele K. Raafik.

Uus ülesleidus! Sõjamehe fulepea.

Kirjutab ilma tindita, lihtsalt palja weega. Hästi otstarbekohane sõjameestele.

Sind 30 kop.

Ladu „Teaduse“ raamatukaupluses Tallinnas.

*) Marle — dre riie mähisteks.

**) Portfigar — paberossi toos.

Naisterahwaste tüüpused Mesopotamias.

Isamaale.

Mu isamaa, su aasala
on lilled ilul õitsemas,
nii waimustawa wõimuna
su metsad, laaned, mihhamas.
Küll igal tunnil meeles ja
mul seisab, kallis kodumaa!

Mu isamaa, su died kõit
Küll närtswad, laowad sügisel,
kuid siiski uue iluga
nad jälle tärkwad kewadel. —
Mu mõttes seisab igal 'al
fiin laugel kuuli-tulemaal!

Mu isamaa, su pojad kõit
on surmaga fiin wõitlemas;
neil siiski filmis julge läit,
nad pole sulle kadumas —
waid kindlalt wõimja wäena
sind kaitswad, kallis kodumaa!

Seepärast kosu, kaswa weel,
saa waimuwallas tugewaks!
Kõit pimedus, mis leidub eel,
ja kasta! Saa suureks, wägewaks!
Et ükskord rõemja meelega
wõime terwita sind, isamaa! —

Alg. Timm.

Sõjawäljal 18. okt. 1916.

Seal, kus ainult sõjariistadel hääleõigus on.

Wootele Mesikäpp.

Tehnikalist uudist nende kaewitid ei patu, mahaarwa-
tud wõrklitawastid, mis wastupidawamad on, kui meie
omad. Nagu teada, ehitatakse kaewitid madalamates koh-
tades, kus wesi sisse kipub tungima, maapinnale liiwakot-
tides üles. Niisama ehitatakse nende juure ka muldonnid
wõi blindasid. Nende liiwakotid on neljakandilised, wäljas-
poolt traatwõrguga warustatud. Peale selle on madala-
mates kohtades nende kaewitutes terwe weelastmisesüsteem
sisse seatud. — On kraawisi, mida mõõda wesi ära jookseb,
on ta sügawaid kaewusi, mis wee sisse tõmbawad. Niiske-
mates kohtades on kaewitutes lauast ehk teliskiwist jalsteed
ehitatud. Mõnes kohas on need teekesed nii ära kulunud,
kui ei oleks see kaewit, kts pool aastat elatud, waid Tartu
ärakulunud kõnniteed alewites, mis wahest sada aastat
wanad. Kui aga austerlaste rasteid, naelte ja kruwidega
rautatud kamasissi waadata, ei ole selle juures midagi
imestada.

Igalpool, isegi kaewitutes — wõib näha, on püütud
monotonset kaewituteelu kudagi ilustada, mitmeleisjemats
teha. Rohkeste on lillest ja põesaid, isegi esimese joone ka-
ewitute ümber ja katustel. Reserwikohtades on aga rebase-
ahtude pealsed ja ümbrus lille- ja juurewihja aidadeks
muudetud, kus salatid, sibulad, porgandid, peterfilid, oad ja
kapsad kaswawad. Siin ja seal on kõnniteed pingikestega
ja ümbrus kiwikest, läbide ja igasuguste kättejuhtuwate
asjadega ilustatud. Puutub filma weeremängu platssi, ka-
ruseli kohtasi jne.

„Tõõlas rahwas!“ sõnab ülemus, sõnawad wenelased.
Kuid minule näib see nagu uskumata olewat. Ma arwan,
et siin ehk küll austerlaste käsitajad olid, meie sõjawangid
ja rahulikud elanikud aga töö tegid. Minu arwamist kin-
nitawad ümbruskonna elanikud täieste.

Ilmad on meil praegu ilusad, sojad. Nüüd ei ole siin
meie polgu kohal liinil mõned head päewad muud olnud,
kui harilik suurkiitule wahetus, mis sagedaste isegi ela-
waks muutub.

Täna õhtupoolikul winnas waenlane oma aerostatid
kõrgemale. Meie staabi asukoht on temal nüüd nendest
selgeste näha. Et ta siin liikumist märkas, hakkas ta siia
oma saadetusi läkitama, ääritis aga selle koha, kui meie omad
tema batareide pihta tuli hakkasid andma.

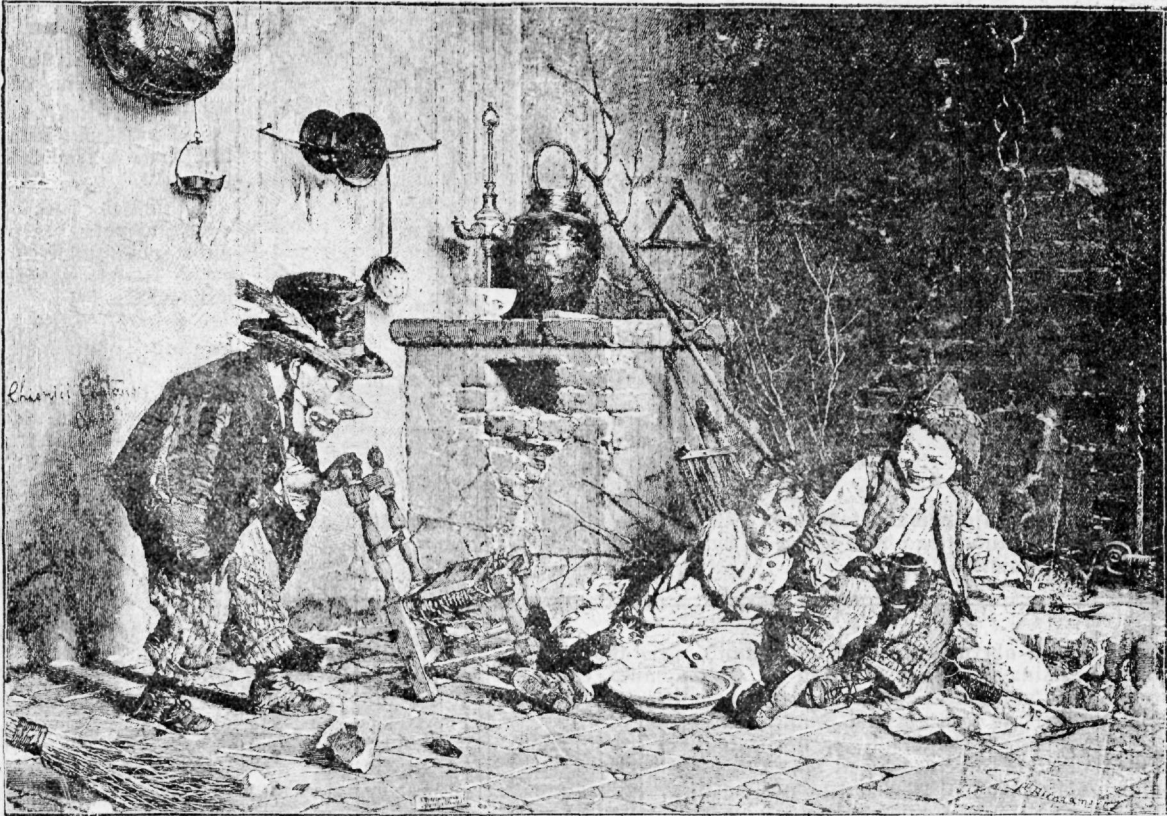
Täna õffel toodi D. furnuleha staabi juure,
kus ta maha maeti. Staabi juures orus, kus walmis rulis
sirpi dotab ja rammus ernes kaunaneb, seisawad kõrwuti
neli hauda. — Üks wanem on juba ära wajunud ja risti
pealt kipuwad juba pliiatsiga kirjutatud sõnad kaduma.
Sealt loen ma: „Hier ruht in Frieden ein Ostr. Inf. Johan-
nes Böhm.“ (Siin puhkab rahus üks Austria jalawäeline
Johannes Böhm). Edasi seisab tüse tammepuuist rist, mille
peale selgete sõnadega on kirjutatud: „Здесь покоится пра-
порщикъ М. П. Ф.“ (Siin puhkab rahus lipnik
M. P. F.) Selle kõrwal seiswal ristil on neetsa-
mad sõnad, kuid nimi on teine ja nimelt alamlipnik
P. A. S. Siia matšime meie ka oma alamlipniku
D. Siin nad nüüd puhkawad — omad, kui ka
waenlane, et mitte enam kaelda.

Sommikul tuli üks haawatu staabi juure. Paremal käel
puudusid kaks sõrme. Mees seletas rõemsa näol, õnnelik
olles, et kergelt haawatud sai:

„Õsin sekretis. Seal tuli waenlase rakett ja kulkus
minu kõrwale maha, hlop! Walgustas minu seisukohta. Ka
mina kulkusin ma, hlop! tõusen püsti, näen käsi weine,
puuduwad kaks sõrme, wiis nad waenlase lõhkew kuul!“

Et mul saapad ribud, wahetasin nad haawatugn, kellel
head saapad, keerasin temale mahorka wilka, mis temal
omal teha wõimata oli ja saatsin ta sibumisepunkt.

Siia liinile tulles arwasime teel, et siin meil liibe tege-
mus ees seisab, kuid nagu nüüd näeme, on ka siin positsio-
niõõda. — Wähemalt ei ole nende mõne päewa jooksul, mil
meie polk siin tuleliinil wiibib, meile kasku antud peale
tungida, ning ka waenlane ei tee seda. Ta ehitab ainult
traatetu ja kindlustab ennast. Päewal on harw suur-
kiitule wahetus, õffel üksikud piisipaugud ja nii kestab
see edasi, päew-päewa järele.

Mardipäeval.

LXXVI.

2. juulil. Tänane päev läbi kestis üliäge suur-
tükitule wahetus, mis õhtu eeli iseäranis walusaks muutus.
Oli arwata, et austerlased katsed teewad peale tungida. Nii
ka oligi. — Õhtu kell kuue ajal tegi tema jalawägi kats
lord katsed peale tungida. Mõlemad katsed lõime meie kerge
waewaga tagasi. Tema suurtükitule andmine meie kaewikute
pihta oli aga niivõrd walus, et meil mitmed haawata ja
põrutada ning surma said. —

Dõ läbi kestis meie poolt üliäge suurtüki tuleandmine.
Waenlane wastas nõrgalt. Õhtul tuli hea hoog piisewih-
ma. L. polk asus tulelinile, kuna meie komandost kats
meest seda polku juhtima läksid. Üks nendest
sai raskete haawata. Kuul
lendas temal suust fiske ja kullatagant wälja. Eluseljää-
mise lootus on wähenen.

Lasimine ei wõik ka täna, pühapäewa hommikul. Meist
pahemalpool nagisewad kuulipritsid wahetpidamata. Lun-
gime meie peale, wõi teeb seda waenlane, on raste praegu-
jel segasel filmapilgul selle peale wastata. Meeleolu on
raste, ilngi on udune, sumpas ja pilwes ning kõik see kot-
kudetult sünnitab farnase meeleolu, et kõike needwalt
tammeristi ihtab, mis nii mitmekümnele siin täna õõsel
ofats sai.

Meie kõik oleme mudased, kui sead, kes porilombis pi-
herdawad. Ja mitte ükski meie alamwäelised, waid ka isan-
dad. . . Nägin ohwitseri ja artisti märgi ja mudaseid.
Iseäranis halatseniwäärt oli meie polgu noorem arst W.,
kes õõ jooksul filmi kinni ei olnud saanud. Porine, märg ja
wäsinud — käimiseft ja töötamiseft. Dubselt algab tänane
päew, pühapäew, 3. juuli . . .

Hommiku kell kümne ajal, kui suurtüki lasimine wähe-

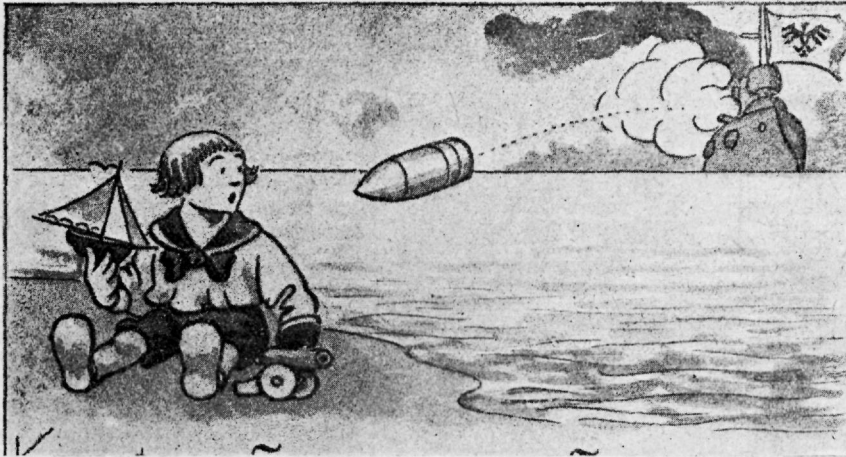
maks jäi, hakkasid meist pahemal pool kuulipritsid ägedalt
töötama, kuuldufid isegi „hurräh“ hüüded. Peagi kuulstme,
et L. ja J. polgud, ja meie polgust kats bataljoni waenlase
tema kahest reast kaewikutest wälja on löönud.

Lätsime tulelinile. Tema okastraat tõlete ees nägin
ainult mõnda üksikut surmuleha ja, nagu mulle hiljem L.
polgu telefonistid seletasid, on nende polk tapetutena ja
teadmata kadunutena ainult 119 isikut kaotanud. Saawa-
tuid ei olnud ka mitte iseäranis palju.

Kaewikutes oli waenlaselt arawdetud kuuli- ja pommi-
pildujaid, käsigranatissi ja padrunissi sabadetubandetena, nü-
jama ka rakettissi, hull piisfissi, kirweid, labidaid, kirksi ja
muid asju. Tühje wiinapudelissi, tellissi, patjasi, palatissi ja
linasi wedeleb igal pool. Meie komando hakkas sõjasaaki
hunikutesse kokku korjama, kuna roodud waenlast taga ajama
läksiwad.

Toidujätistest wõib näha, et waenlane ennast peasa-
likult nisujahude, ubade ja kartulitega toidab. Wiimaseid
on kaewikus õige rohkeste näha. Jahudeft keetsiwad nad
wististe pudru ja kõrti wõi küpsetasid kooksi.

Õhtu eeli hakkas waenlane kaewikute pihta, kus meie
wiibisime, shrapnellisi ja tshumadanissi saatma. See kestis,
ilma et ta meile kellegile wiga oleks teinud, kuni õhtu kell
ühelksani. Kell kümne ajal õhtul anti meile käfl staabi
juure liikuda. Dõ oli ütlemata soe. Wõtsime endaga mitu
kasti käsigranatidega kaasa ja asusime teele. — Kusagil, kus

Saksa sõjalaewade tegewus. Lahingusse lahtisel merel laewastituga nad ei julge astuda, aga nad tahawad werd. Mis sellest, et nõrga lapse, wõi jälle kaitseta naisterahwa weri . . .

Kilast ainult aherwarred järele on jäänud, firistafid kilgid kõrwulustawalt. Neid ei olnud ei tšumadanid ega ka tulekahjud kohutanud. Nende hõimud, rohufirtsud, firistafid kinsamas rohus wastukajana õrnalt.

Sagedaste lendafid inimesed üle meie peade kuulid, mida lastja tuleliinil kiig kõrgel oli lastnud. Kell üheteistkümneme ajal jõubtime aga siiski weata kodu. Tuleliinil oli wagune, kui haugas, ainult rafetid walgustafid amaralt luulelist, sooja suweööb. Rafetid, helewalged, rohelisted, punased, sinised. . . (Särgneb).

Sõjameeste terwitused.

Terwitame 1-aastase sõjawäljal wiibimise järele kõiki sugulasi, omaiseid, sõpra, tuttawaid, Eesti õrnemat sugu ja soowime nendega kirjawahetusesse astuda. Karl Ubelow, Gustaw Alt.

Seda ja teist sõjapäewilt.

Tšhetid peigmeeste jaoks.

Saksamaal on ifegi niisugused „sabad“ ilmunud, milledest meil aimdusliki pole.

Sabad wigaste peigmeeste saamiseks.

Ühes Berliini ajalehes ilmus nooremehe kuulutus:

Otsin noort, terwet, hästi rikast naisterahwast eht neidu, kes walmis oleks waezele nooremehele, kes ühe jalaga ja kellel üks silm klaasist, mehele tulema.

Adrejs juhatas ühte „abielu-büroosse.“

Järgmisel päewal oli „abielu-büroo“ pruutidest otse ümber piiratud, kes kõik ühejalaga ja klaasfilmaga noortmeest õnnelikult tahtsid teha.

Kohale ilmunud pruutide adresside ja tundemärkide üleskirjutamiseks seati järjekord sisse.

Siiskiltult, kõnetraadi kaudu ja kirjalikult andsid endid üles 4240 Berliini neidu!

Peigmeeste kriis! Siin wõib ka siis peigmehest ilma jääda, kui sul tšhekk on.

Wõidusutad.

Inglismaal on wiimasel ajal uus, algupärane mood laiali lagunenud:

Mustad siidisutad, kõigi liiduriidide lipud wärwiliise siidiga sisse koetud.

Ühikised kleidid lubawad sukki peaaegu põlwedeni näidata, ja lipude paigutamiseks on tikkalt nii palju ruumi, et igauks neid wabalt näha wõiks.

Kindlalt wõib arvata, et „wõidusutad“, nagu neid äri, kes nad wälja saatnud, ristinud, warstigi otsaga ka meie juure jõuawad, kui mitte wagunite kaupa, siis wähe-malt „jalataubana“ headele tutta-watele.

Püffid ja auteotus.

Moskwa kinematografis „Rõem“ tuli järgmine tragikalik juhtumine ette.

Üks pealtwaatajatest, maaler Dejew, jäi tooli külge kinni. Pileti eest, mis tale õiguse andis tooli peale istuda, oli ta 47 kop. maksnud.

Selgus, et keegi kelm tooli kiseriliimiga üle oli wõõpanud, mis sel ajal, kui Dejew seal peal istus, ära kuiwas ja istuja tooli külge kleepis.

Tagajärg — lõhki kistud püffid ja protokol.

Dejew andis rahutohtunikule kaebtuse, nõudes: 1) platfi eest maksetud 47 kop. tagasi; 2) pükste eest — 11 rub. 50 kop. ja 3) „auteotuse eest“ — 4 rubla.

Alu on 7 rub. 50 kop. odawam kui püffid.

Ein. J.

Andishani adwokat.

Andishani adwokatid, need on, nähtawaste, mingisugused iseäralised adwokatid. . . On harilikka adwokatist, Juudi adwokatist, ja on iseäralik — Andishani adwokat.

Mõnda niisugust Tšhardui kõrwitja sarnast: haruldane ja kallim kui harilik kõrwit.

Üks Andishani adwokat, kelle poole surma mõistetud pärismaalased pöörafid, et see nende kaitsemise oma peale wõtaks, nõudis kaitsemise eest 5000 rub., ja kui surmaanditatidel nii palju raha ei leidunud, wõttis adwokat nende käest lühikeseajaliseks wekslid.

Wõime Andishani adwokatidile nõu anda: kui pärismaalaste üle surmaotsus siiski kinnitatakse ja tema raha wett wedama lähed — wõib ta siiski natuke tagasi saada: wõtku timuka amet oma peale — see toob kuuldawaste 40 rub. pea pealt sisse.

Arimehed.

Saksa wiienda sõjalaenu wastu on rahwas külm ja tuim. Pileti ei osteta pea sugugi.

See selgub igatahes ühe Baieri batarei komanderi päewakäsu, milles iga alamwäelisele 15 päewaks puhkust lubab, kui see 10.000 marga eest sõjalaenu ostab.

Ja nüüd on Saksa soldatid pagana-täbaras seisukorras: jääb lahinguwäljale — surmab find waenlase kuul eht püffitikk; sõidab 10.000 marga eest puhkusele — on raha nüüd hästi kui kadunud.

Koera elu.

Kõigist arusaamatustest toiduainete alal hoolimata sööme meie, sakslastega wõrreldes, kui printsid . . .

Selle tõenduselks järgmine telegramm Kopenhagenist:

Toiduainete diktator Watotski on otsustet teinud koeraliha taifi tõsta.

Kui meeles pidada, et taks — kah koer on, siis võime juba ette näha, et lihatauplustes tingimata järgmised arusaamatused tekivad:

„On teil taks?“
 „Mis jaoks?“
 „Supi jaoks.“
 „Meie suppi ei müü.“
 „Ma tean: ma suppi teie käest ei tahagi; mul on taks waja.“
 „Mis jaoks on teil taks waja?“
 „Supi jaoks.“
 „Kuid meil ei ole ju suppi.“
 „Ma tean; ja suppi ei puutu asjassegi. Ma teedan ise suppi. Ja nimelt selle jaoks on mul ka taks waja.“
 „Mis jaoks?“
 Sihute jutuaamine lõpeb mõistetawaste alati riiega.
 R. Sat.

Suhtru ringreis.

Eduna-Wenemaalt jõudis ärimees kaubareisult Tallinnasse tagasi.

„Noh, mis uudist?“ küsisin.

Jutustas seda ja teist, mis milunud film pikal teel tähele pannud.

„Kõige huwitavam oli aga see,“ jatkas ta siis edasi, „mis üks sartlane seletas. Kikas mees teine, ütles enese miljonäri olevat, ja kolm naist, igal naisel oma maja. Wagonisse tuli, istus jalad ristis, pingile. Sõitis äriasjus pealinna. Tuli jutt suhtrust, millest igalpool puudus. Meil on suhkur küll, seletas ta. Saatsin isegi Moskwasse mitukümmend wagonit. Riiewist saadeti hiljuti rohkeste Persiase suhkurit. Warsti peale seda kuulsin, et Moskwas juur suhkrupuudus. Oksin siis Persiast suhkurit üles ja saatsin Moskwasse. Teenisin oma ilusa kopita wahelt.“

Tähendab, selleks, et Moskwa, võib olla ka Tallinnas, elaniku kätte sattuda, peab suhkur lõbureisu Persiase tegema ja mitmekümne waheltkaupleja käest läbi käima.

1917. a.

„Meie Matsi“ tähtsaamat

on ilmunud. Riimes aastakäik. Tähtsaamatus on kõik tarwilikud teated, kodumaa adresid, linnade juhid ja asunduste adresid. Palju huwitawat lugemist ja piltidega kaunistatud nalja. Hind 40 kop. Saada igast raamatukauplusest.

Õstmisega rutake, on wahesjel arwul trükitud.

Teaduse kirjastus Tallinnas, Harju ja Riiuikli uul. nurgal 46/15
 Sissekäik Riiuikli uul.

„Meie Matsi“

tellimiste wastuwõtmine wältab edasi.

Tellimise hind kättejagamisega aastas 5 r. 50 L, 6 kuu eest 3 r. 3 kuu eest 1 r. 60 L. Toimetusest ise ära wites: aastas 4 r. 50 L, 6 kuu eest 2 r. 30 L, 3 kuu eest 1 r. 30 L. Ilmub iga laupäew. Adressi muutmise eest 10 kop. Adressi muutmisel ja tellimise uuendamisel palume senist adressi nr. teatada.

Toimetuse ja tellimise:

Tallinnas, Harju ja Riiuikli uulitsa nurgal nr. 46/15,
 „Te duze“ raamatukaupluses.

Sõjapäewil.

„Aga sõber, mis sa teed? Ilusa Weenusse koju lõhud puruks!“

„Jah, ma tahan kätte maksta endi reostatud neiu de ja noorikute eest.“

„Mis?“

„Wõi ei tea sa? Kuritööbed lagunewad koleda kiirusega laiali ja Weenus on ju nende ristiema.“

Rohtuurija ees.

Tuli ilmsiks kuritöö.

Sündmuse kohale tuli esialgse järeleuurimise tarwis rohtuurija.

Sattas harilikus korras läbiotsimine.

Uurija waatas asjad üle, ja kirjatoimetaja pani kõik protokoli-raamatuse üles.

— Kapiist on leitud pudel, dikteeris uurija, puhweti kapiist lahtist wiinapudelit wälja wõttes.

— Misjuguise wiinaga? küsis kirjatoimetaja.

— Ja, ja, see on wäga tähtis! arwas ka uurija. — Tarwis katjuda, mis pudelis on. . .

— Urusaadaw, tarwis, — sellel võib asja kohta suur tähendus olla.

Uurija katjus ja lausus:

— Sherri!

Kirjatoimetaja walas ühe klaasi täie „katse tarwis“ ja ütles enam mõjuwa tooniga:

— Ei, see on marsala!

— Teie ei taipu küll wiinade tundmises mitte midagi, wastas uurija terawalt ja tihendas weel ühe klaasi täie. — See on tingimata sherri!

— Kuid mina arwan, et marsala! jonnis kirjatoimetaja, omale teist klaasi walades. Ma ei wõi ju ometi nii totralt eksida.

— Aga nagu selgib, eksite ometi! Kuid peab tähendama, et hea marsala kunagi sherrist taha ei jää. . .

— Noh, ei! Marsalat võib sherri kõrwal alati ära tunda. . . Ratsuge, kui heamaitseline — täielik marsala!

— Mitte jугugi! see on lihtne odaw sherri. . .

Selle wahes sees kui kirjatoimetaja ja uurija waidlesid, lahtus wiin sootuks ära, ja pudel oli tühi.

— Noh, kuidas siis illes tähendada, küsis kirjatoimetaja arusaamatuses, — kas marsala wõi sherri?

— Kõigepealt olge läbiotsimise protokoli koostajad juures punktipealne, tähendas uurija ja dikteeris: — kirjutage, et on leitud tühi pudel ja kõigi tarmitusele wõetud abinõude peale waatamata ei ole tõrda läinud teada saada, mis temas on olnud.
 J. J.

Rõemustaw üksmeel.

Türl: „Ma pean lihtlastega erarahu tegema, maksu mis maksab.“

Ferdinand: „Ma minul on seda tingimata tarvis. Kui rõemustaw, et meie nii ühelmeel ühtteist toetada võime!“

Nööp.

Mullikal läheb keegi herra. Ta on kae pöue pannud, kuid nööp ei kannud kae raskust välja — tuli eest ära ja kukkus maha. Herral oli nööbist kahju, sest oli nii ilus, farnnööp, — ta tumardas ja hakkas nööpi otsima. Otsib ja uriseb:

— E-h, ei ole ju teine nöel, aga katju teda leida. . . Ootaks uue, aga ei müüda ütsikult. . . kätstakse terve tosin osta. . .

Poodist tuleb kvasšipudeliga kingsepp punases färgis, üleskääritud varukatega, rihm pea ümber ja kotad paljaste jalgade otšas.

N. B. Ütsikute numrite ostjaid palume lahkest tähele panna, et neile ostmisel mõnda teist „Meie Matsi“ nime- ja kujulist lehte meie lehe asemel kätte ei pistetaks.

Дозв. воен. цензурою.

Wastutaw toimetaja Jakob Jaason.

Ta peatab ja küsib uudishimuliktult:

— Dnuka, mis sa ära kaotasid?

— Otsi, kats kopitat saad. . . otsi. . . nööpi. . .

Bois pani pudeli kõnnitee peale ja algas otsimist.

Möödamineja prii woorimees peatas ja waatas nürilt herra poole.

Lihunikupois, kes kufagilt liha wiimast tagasi tuli ja korwi pea otša oli pistnud, seisatas ka.

Peatasid ka: üks mantlis wanaeit, kõõgitiidruk, kes toidutraamiga turult tuli, kaks õpipois, kaks sabatuuega noorkandad.

Nii tekkis rahwahulk.

— E—eh, kui neetud ma olen, kirub kingsepp, oleks koröki õnne, et kätte leiaks. Inimesed, lollid, näed, kaotawad alati, aga sina ei leia kunagi!

— Mis ära on kadunud? küsib kõõgitiidruk.

— Nägitaatse, kümme tuhat.

— Mi!!!

Paaltwaatajate juurde tulewad soldat, pörandapetsija ja korstnapühkija. Wiimane tungib lergeste inimeste wahelt läbi, — temal: antakse heameelega teed. Mitmelt poolt kuulub tema adressi peale:

— Mis sa, kurat, surud? Ära määrid, saatan. . .

— Tasa, loll! Mul on selge riie, aga sina rüüstad. . .

— Mis on juhtunud?

— Jumal teab. See jänesemokaga mees räägib, et kaks sada tuhat ära olla kaotatud.

— Tõeste?!

üks kantselei kirjutaja peatab ja küsib pörandapetsijalt:

— Mis siin otsitakse?

— Nägitaatse, et keegi herra kaks sada tuhat ära olla kaotanud, aga mulle näib, et terve miljoni.

— Miks sulle nõnda näib?

— Nõnda on juba nägude järele näha. . .

Kõnelejate juurde ruttab prillidega daam.

— Olge nii armsad, ütelse, mis siin on juhtunud?

Praegu jain ühe eidega kofku, see ütles, et koerapeaga krobobil olla kinni piütud. Kas tõeste?

Ujalehe kirjasaatja sõidab woorimehega mööda ja peatab, inimeste hulka nähes.

— Mis koosolek see on? Mis on sündinud?!

— Just nõnda, teie kõrgeausus! wastab soldat sirgu seistes ja au andes.

— Mis on?

— Korstnapühkija on luua alla neelanud!

Tuleb linnawaht, tema järel kaks kojameest.

Kuulub:

— Taganege tagasi! Küll suruwad kuradid! J. J.

See ettekääne.

Politseinik (hulgusele): „Kui sa ametipoolest ife rätsepajeli oled, miks sa siis oneti oma piisjagi ära ei parita?“

Sulgus: „Seda teeksin ma heameelega, armuline herra, aga mul puudub ifefeiswaks töötamisjeks — tööstusjettunnistus!“

Praegu ilmuv ütsik

Weider kehawahetus

Richard Kullerkupu fantastiline pilkelugu.

Sind 50 kop.

Saada igas raamatulaupluses. Ladu: „Teadus“ Tallinnas.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR